

"סיפור מוזר"

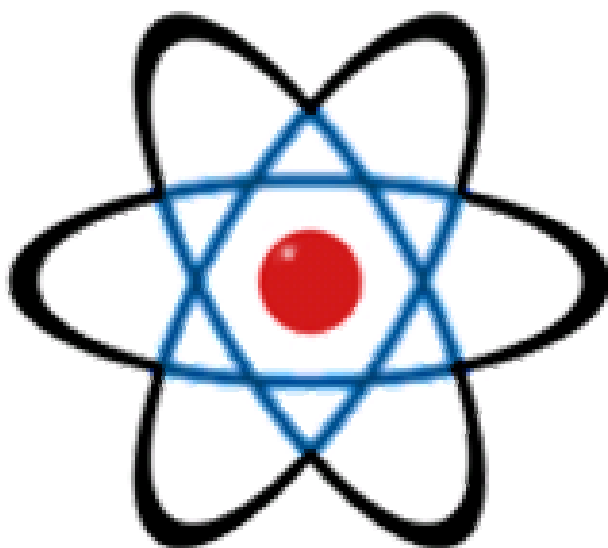
מאת דניאל בלס

("סיפור מוזר" מושתת על הגיונם המיוחד והנדיר של מבקרי מקרא גרמנים, ויהודים "ספקנים" מודרניים)

(גרסה ראשונה).

ארגון משמעות (האמת האבסולוטית)

www.HaEmet.net

הצב"י דניאל בֶּלֶס יצ"ו.

ניתן לפנות למחבר בכל שאלה או הערה לגבי החוברת
באמצעות הפרטים להלן:

אתרנו (www.HaEmet.net), פורום (<http://4142.hydepark.co.il>)

קו הטלפון לשאלות באמונה (03-676-4444), פקס (03-5422-944)

דואר אלקטרוני (HaEmet@HaEmet.net), איי-סי-קיו (175-152)

מגדולי ישראל זצ"ל

הקדמה חשובה:

ביקורת המקרא – בדיחה לשמה.

ביקורת המקרא הפכה לנושא די פופולארי. אפילו בימינו בני נוער רבים מפקפקים בתורה בטענות שונות ומשונות...

"הייתה קבוצת עבדים שברחה ממצרים והגיעה לארץ, הם ראו שם נוודים וניסו לשכנעם שהם אנשים חשובים מתולדותיהם של משה ואהרון וכך נוצר העם היהודי".

אחרים טוענים -

"קבוצת נוודים ישבו מסביב למדורה, והחליטו להתגבש לעם, הם המציאו סיפורים על היסטוריה מפוארת ומצוות לזכור אותם". החושבים עצמם למשכילים יותר גם יוסיפו גרסה אחרת - "עזריה כתב את התורה ויאשיהו העביר אותה לעם, ככה התחילו לקיים מצוות, כשהם "נזכרים" בהיסטוריה שהיתה להם".

מבקרי מקרא מדברים על התגבשות עם ישראל, כאילו שלפני אלף שנה האנשים היו "חייזרים". כאילו בני אדם היו מאמינים בכל דבר שהיו מספרים להם ומוכנים לעשות הכל. גרוע מכך, הם חושבים שהעם היהודי היה פעם כזה. כלומר עם ישראל האינטלקטואל וקשה העורף היה למעשה עם "ישראלסקי פרימיטיבסקי", או במילים אחרות - "דביל מושלם" (כמו שאמר כבר אחד הגששים על מישהו).

אמרו לו תניח רצועות עור שחורות על הידיים - **הניח**. אמרו לו שלם אלפי שקלים על קלף אותו תשים בתוך קוביה בין העיניים - **קנה והניח**. אמרו לו שלם עוד על מזוזה להניח בפתח הבית - **קנה והניח**. אמרו לו שים ציציות בבגדים - **שם**. אמרו לו תאכל בשר זה ואל תאכל בשר אחר - **לא אכל**. אמרו לו לא לערבב בשר עם חלב ולא שעטנז - **ציית**. אמרו לו תשבות יום שלם בשבוע ואל תעביר אפילו אש במחנה - **שבת**. אמרו לו תצום ביום כיפור - **צם**. אמרו לו תחתוך בבשר ערלת בינך בגיל שמנה ימים - **חתך**. אמרו לו בתורה מסופר שאב-אביך היה עבד בזוי במצרים, אלוקים שיחרר אותו, והוא מרד בו, אלוקים סלח ונתן לו תורה בהר-סיני, ועכשיו תעביר את הדברים לבניך - **קיבל והעביר**.

כן, יש כמה אנשים הזויים המאמינים בדברים כאלו, פעם הם היו רק גרמנים, היום יש גם כמה אפיקורסים יהודים הסוברים בדעה הזו, שאיזה עם של נוודים ישב מסביב למדורה והמציא היסטוריה, שושלות, מצוות וסיפורי נסים. כאן ננסה להפריך את הדעה המוזרה הזאת, ביחוד כאשר בתורה עצמה מסופר כמה עם ישראל היה (ונשאר) העם קשה העורף ביותר שיש!

אבל למה לפסול ככה על הסף? בואו באמת ננסה לדמיין לנו איזו קבוצת נוודים ממצרים המתחברת לעוד קבוצת נוודים מארץ ישראל, ומתחילים לספר להם סיפורים על איך שסבא וסבתא שלהם היו משועבדים במצרים מאות שנים, ניצלו בידי אלוקים, מרדו בו, קיבלו תורה מסיני ועכשיו צריכים לקיים מאות מצוות מעשיות כדי לזכור את "המאורעות" העצומים שלא היו ולא נבראו.

השמש עדיין בהקה במערב, מסרבת לשקוע, קופחת על פניהם של שני ברנשים תשושים המהלכים במדבר צחית. אגלי זיעה זלגו על מצחו של נמרוד, איש גבוה וקירח, בעל אף נשרי ופני נץ. הוא מחה את הזיעה ממצחו בידו המלוכלכת מחול מידברי. החול מילא את פניו. "איי!" קפץ לפתע נמרוד במקומו "נכנס לי גרגר חול לעין!". הוא ניסה לנגב את החול בידו, רק כדי לגלות שידו המלוכלכת זורה עוד מלח בפצעים. "עכשיו בשתי העיניים!" הוא צעק והחל מיבב מילים לא ברורות, חסר אונים.

"הנה, קח," הושיט לו עמיתו הקטן מטפחת בד עבה, תוך שהוא נאנח ומגלגל את עיניו בהבעה צינית. היה זה שאלתיאל, איש קטן מימדים ובעל פנים מבינות, שכבר שינו צבעם לאדום בגלל השמש הקופחת.

נמרוד ניגב את עיניו בקדחתנות, "טוב, אז בוא נלך" אמר.

"לאיפה בדיוק אנחנו הולכים?" שאל שאלתיאל כשהוא בוחן בעיניו את האופק הסלעי הצחית.

"לארץ כנען!" אמר נמרוד את המילים בהתלהבות, כשברק מוזר קורן בעינו הימנית, האדומה משפשוף.

"לארץ כנען?" התפלא שאלתיאל "מה יש לנו לחפש שם? קבוצות נודדים משוטטות? מדיינים, פריזים, יבוסים...?"

"אנחנו מחפשים יהודים!" אמר נמרוד כשחיוך מוזר נסוך על פניו "יש לי תוכנית חדשה!"

"הו לא," התייפח שאלתיאל "לא עוד אחת מהתוכניות שלך. רק בגלל הסיפורים שלך נאלצנו לברוח ממצרים ולדור במדבר! הכל באשמתך... בגלל שהבטחת שנעשה המון כסף במצרים עם הסיפורים שלך. אם לא היינו בורחים בזמן הם היו עלולים להרוג את כולנו. ועכשיו מה אנחנו? נודדים משוטטים במדבר! נודדים מגורשים ממצרים! ואנחנו אפילו לא יודעים היכן נישן הלילה, ולך כבר יש תוכנית חדשה?"

"יש לנו קרובים בארץ כנען, אל תשכח את זה..." אמר נמרוד בארשת פנים של נביא.

"כן..." הודה שאלתיאל במבט עצוב "השארנו שם את כל המשפחות שלנו, בגללך..."

"מספיק להתלונן," הפסיק נמרוד את מתח הקיטורים "לפחות תשמע את התוכנית!"

"זה לא שיש לי מה להפסיד." הימהם לעצמו שאלתיאל בשקט.

נמרוד התיישב על סלע קרוב. "אנחנו נספר ליהודים סיפור..." הוא אמר בשקט מיסתורי של ממתיק סוד. "הו, ממש לא ציפיתי לזה!" קטע שאלתיאל את המיסתורין עם סרקזם "אתה רוצה שינדו אותנו גם מארץ כנען?"

"אנחנו נחזור לארץ כנען," המשיך נמרוד בנאווה כאילו לא שמע מילה "ולא סתם נחזור, אלא עם תורה חדשה!" צעק נמרוד את המילים האחרונות.

רגע של שקט שרר במדבר הצחיח. כמעט שהיה ניתן לשמוע את קול הנחשים הזוחלים בחולות.
"אנחנו בקושי קבוצת נוודים מנוודים ממצרים," שבר שאלתיאל את הדממה "ואתה מצפה ממישהו להתייחס אלינו בכלל, ולהאמין לסיפורים שתמציא?"
"ועוד איך יתייחסו!" אמר נמרוד באותו חיוך מוזר המודבק על פניו "אנחנו נלך לקבוצת הנוודים היהודים בארץ כנען ונמציא עבורם תורה חדשה!"

המצאת היסטוריה בת מאות שנים עבור מיליוני אנשים...

שאלתיאל אפילו לא ניסה למחות. במקום זאת הוא התיישב על סלע קרוב והחל משחק עם מקלו בחול הרך, משרטט צורות בחול כמתוך שיעמום, אך בעיקר משתדל לא להקשיב לדברי חבירו הקודח מחום.

נמרוד המשיך לספר בהתלהבות על תוכניתו - "אל תשכח שאנחנו חיים בעידן קדום. האנשים טפשים, הם מאמינים בכל דבר בימינו". שאלתיאל עדיין שתק. "אנחנו נספר ליהודים מארץ כנען שכולנו היינו משועבדים במצרים יותר ממאתיים שנה, כל העם היהודי!" אמר נמרוד בקול בטוח.

"אבל מעולם לא היינו משועבדים!" שבר שאלתיאל את שתיקתו "חוץ ממני וממך, ואולי מעוד כמה מאות יהודים שברחו פעם ממצרים, אף אחד לא היה משועבד. כולם יודעים את זה..." "זה לא משנה!" אמר נמרוד כשנימת רוגז בקולו "אנחנו נתעלם מזה. וגם נספר שהיינו יותר ממיליון איש משועבדים במצרים, כל העם היהודי, ללא יוצא מן הכלל..."

"מיליון איש?" חזק שאלתיאל על דברי חבירו בקול "כל העם היהודי?! על מי אתה חושב שאתה תעבוד עם סיפורים הזויים כאלה? אפילו היום אנחנו בקושי כמה עשרות אלפי איש, וגם זה במקרה הטוב... איך אפשר לספר להם שיצאנו מיליון איש ממצרים? הפכת קבוצת נוודים למיליון איש? ועוד לספר להם שכל העם היהודי היה משועבד? הרי זה טירוף ממש. אף אחד לא שמע על סיפור כזה, ואני בספק אם מישהו גם היה רוצה לשמוע... חוץ מזה, נמרוד, אנחנו עדיין בקשרי מסחר עם מצרים, אל תשכח את זה. כל מצרי יכול לספר את האמת עלינו".

"זה לא משנה!" פסק נמרוד "אנשים מאמינים לכל דבר בימים שלנו. אנחנו נספר שכל העם היהודי היה משועבד במצרים, אנחנו היינו מיליוני אנשים! ולא סתם משועבדים. נספר שהמצרים העבירו את כל העם היהודי בפרך במשך מאות שנים!"

"מאות שנים?!" צעק שאלתיאל את המילים "אתה לא חושב שקצת הגזמת? אתה לא יכול למחוק מאתיים שנה של היסטוריה מעם. מילא תגיד כמה שנים, אולי אפילו כמה עשרות שנים... אבל מאות?"

"כן, מאות!" אמר נמרוד את המילים ברוגז של ילד מצטדק.

"זה לא ילך" הניד שאלתיאל בראשו לשלילה "אתה לא יכול להגיע לעם ולספר לו שהוא (או הסבתא שלו) היו משועבדים במצרים במשך מאות שנים. מילא תגיד שכמה אלפים היו משועבדים במשך מאות שנים, אבל כל העם?"

"אל תרגיז אותי", הזהיר נמרוד בקול מתנשא "אני יודע מה אני אומר. אני מכיר את העולם הזה הרבה יותר טוב ממך, ואני אומר לך שאנשים מאמינים בכל דבר בימינו, גם בהיסטוריה מפוברקת של מאות שנים במצרים".

"אבל כל העם...! במשך מאות שנים...!" ניסה שאלתיאל להכניס בחבירו מעט הגיון. "לא עוד מילה נוספת", התרומם נמרוד ממושב "אתה תקשיב לתוכנית המבריקה שלי עד תום. אחר כך נלך לבצע אותה".

ועוד איזו היסטוריה מפוארת...

שאלתיאל שתק, כמחליט שאין עוד מה להוסיף. "יפה" אמר נמרוד בסיפוק והמשיך "אז כמו שאמרת, אנשים מאמינים לכל דבר בימים קדומים כשלנו. אז מה שאנחנו נעשה, זה ללכת ולספר ליהודים בכנען שכולנו, ללא יוצא מן הכלל, היינו משועבדים במצרים, כשלושה מיליון איש, גברים נשים וטף. ולא סתם משועבדים בידי המצרים, נספר שהיינו עבדים נרצעים,

במשך מאות שנים העבירו אותנו בפרך, בחומר ובלבנים!"

"ואז נלחמנו במצרים והבסנו אותם?" ניסה שאלתיאל את מזלו.

"לא. לא יכולנו להילחם", שבר נמרוד את כל תקוותיו "היינו חלשים מאוד, והמצרים היו חזקים מאיתנו. התקופה הקשה ביותר היתה דווקא כאשר התרבנו במספר. המצרים אפילו הוסיפו לטבוח בתינוקות שלנו!"

"ואנחנו לא עשינו כלום?!" התפלא שאלתיאל.

"לא יכולנו לעשות כלום," ענה נמרוד "היינו עבדים חלשים ומסכנים. למעשה לא יכולנו לעשות דבר חוץ מלזעוק ולהתחנן אל השם שיציל אותנו".

"אין סיכוי," גילגל שאלתיאל את עיניו ונאנח "איזה עם בעולם יסכים להאמין בהיסטוריה שכזאת? איזה עם או אפילו שבט יסכים להאמין שהוא היה עם שבוי של עבדים חלשים במצרים במשך מאות שנים?"

"מה כל כך נורא בכך?" שאל נמרוד ספק בתמימות ספק בסרקזם.

"כולם יודעים שעבדים הם יצורים תת-אנושיים..." ענה שאלתיאל "חלשים, עניים, עלובים, נרמסים... עבדים הם לא יותר מאשר רכוש של האדון! רק המחשבה שאנחנו היינו עבדים מעוררת חלחלה. והיסטוריה שכזאת בודאי לא תוסיף שגשוג למסחר העבדים בארץ כנען..."

"אבל אם נכתוב זאת בתורה, יהיו חייבים להאמין!" אמר נמרוד בביטחון.

"גם אם הסיפור שלך היה אמיתי," אמר שאלתיאל "אני בספק אם העם היה מוכן להעביר את ההיסטוריה שכזאת לבניו. אנחנו בתקופה קשה, שרק הגאווה והחרב שובים את לב העם. אם אתה הופך אותנו לעבדים נרצעים במצרים, אתה שובר את רוח העם, אתה לא מותיר לנו כל גאווה לאומית!"

"יעבדו מצרים את בני ישראל בפרך, וימרו את חייהם בעבודה קשה, בחומר ובלבנים, ובכל עבודה בשדה את כל עבודתם אשר עבדו בהם בפרך" (שמות א).

"אבל ככה היה כתוב בתורה!" פסק נמרוד.

"אף אחד לא ירצה לחשוב שהוא חלק מאיזה עם חלש ומסכן שיצא ממצרים," המשיך שאלתיאל וגם ניסה לתקן - "מילא תגיד שהיינו חזקים במצרים, תספר איך שנלחמנו במצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה. כמובן שאתה תמיד יכול להוסיף את האלים שעמדו לצידנו במלחמות, אבל אתה צריך לתת לעם את כל הקרדיט! אתה צריך לספר איך אנחנו עשינו את כל העבודה, איך אנחנו הבסנו את המצרים בכוחותינו האדירים! איך העבד קם על יוצרו!"

"לא, לא ולא!" הרים נמרוד לפתע את קולו "אנחנו נספר שהיינו חלשים במצרים, חלשים ומוכים. העבידו אותנו בפרך וטבחו בתינוקות שלנו. ואנחנו לא יכולנו לעשות מאומה נגד זה! רק הודות לאלוקים יצאנו משם".

"החום משפיע עליך לרעה..." ניסה שאלתיאל לחייך חיוך מעושה.

נמרוד המשיך - "אנחנו נספר ליהודים בכנען שהם היו עבדים, והם יהיו חייבים להעביר את הדברים לילדים שלהם כי כך נספר להם..."

"אף אחד לא ירצה לחשוב שאבותיו היו עבדים," חזר שאלתיאל על הדברים בשלווה של יאוש "ואף אחד לא יהיה מוכן להעביר את הסיפורים ההזויים שלך".

"הו, אבל הם יספרו," חייך לעצמו נמרוד "אנחנו נכתוב במפורש בתורה שהם חייבים לספר לילדים שלהם כיצד הם היו עבדים במצרים וכיצד האלוקים לבדו הושיע אותם מיד המצרים".

כל יהודי יהיה חייב לספר את הסיפור הזה כל שנה בחג שנקרא לו חג הפסח, חג זיכרון ליציאת מצרים!"

"זיכרון?" התפלא שאלתיאל "זיכרון של מה? הרי אף אחד לא זוכר את יציאת מצרים! ואף אחד לא יהיה מוכן לתת את כל הקרדיט לאלים על כך".
"זה בסדר", הפטיר נמרוד "ככה יהיה כתוב בתורה, ואנשים מאמינים לכל דבר בימים קדומים כשלנו".

"בטח", ריחם שאלתיאל על חבירו המוזר "אנשים מאמינים בכל..."
"יאמינו, יאמינו", אמר נמרוד בלהט והמשיך בסיפורו "אנחנו נספר שאלוקים הושיע אותנו, הוציא אותנו ממצרים, ולקח אותנו להר סיני כדי לתת לנו תורה. אבל מרדנו בו בדיוק אז, כמשה, שליח השם, התעכב בהר-סיני כדי למסור לנו את תורת השם..."

"היי, עצור כאן!" קטע שאלתיאל את דבריו בכעס "לא מספיק שהפכת אותנו לעם חלש ועשוק ולא מספיק ששיעבדו אותנו במצרים מאות שנים, ולא מספיק שאלוקים נלחם את כל מלחמותינו ושיחרר אותנו מיד המצרים, אתה גם רוצה לספר שמרדנו באלוקים שהוציא אותנו ממצרים?! אתה באמת חושב שמישהו יסכים להאמין לכה דבר?! לא קיים עם בעולם שיסכים להעביר היסטוריה בדויה שכזאת!"

"כן, כן", הפטיר נמרוד בחטף כאילו לא שמע מילה "אנשים מאמינים לכל דבר בימינו. אנחנו נספר שלאחר שאלוקים הושיע אותנו מיד המצרים, וביקש לתת לנו תורה בסיני, אנחנו בנינו בתחית ההר עגל זהב אלילי, ומרדנו באל שהוציא אותנו ממצרים..."

"וירא העם כי בשש משה לרדת מן ההר ויקהל העם על אהרן ויאמרו אליו קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו... ויקח מידם ויצר אתו בחרט ויעשהו עגל מסכה ויאמרו "אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים!"... וישכימו ממחרת ויעלו עלת ויגשו שלמים וישב העם לאכל ושתו ויקמו לצחק.

וידבר ה' אל משה - לך רד כי שחת עמך אשר העלית מארץ מצרים. סרו מהר מן הדרך אשר צויתם עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו ויזבחו לו ויאמרו "אלה אלהיך ישראל אשר העלוך מארץ מצרים". ויאמר ה' אל משה "ראיתי את העם הזה והנה עם קשה ערף הוא!" (שמות לב).

"אתה מטורף!" צעק שאלתיאל "אין סיכוי שמישהו יקבל כזו תורה בדויה! אתה הופך אותנו לעבדים חלשים במצרים, גם לוקח מאיתנו כל שמץ של גבורה במלחמה, וגם הופך אותנו לכפויי טובה? ועוד כפויי טובה דווקא לאל הטוב והמטיב שהוציא אותנו ממצרים וביקש לתת לנו תורה בסיני?! ואתה קורא לעם קשה עורף?! העם צריך לראות את זה בעיניים שלו כדי להסכים להעביר כזאת תורה לבנים..."

"העם לא צריך לראות כלום!" אמר נמרוד "אנחנו נספר מה העם ראה! אנחנו נכתוב בתורה על עגל הזהב שבנו היהודים אחרי שאלוקים הוציא אותם ממצרים, ובכלל נכתוב שהעם היהודי מרד פעמים רבות באל שהציל אותנו מיד מצרים כדי לתת לנו את ארץ כנען. נספר פעם אחר פעם כיצד העם התלונן על המים ועל האוכל - "המבלתי אין קברים במצרים לקחת אותנו למות במדבר?... "איפה השומים והבצלים אשר היו לנו במצרים?" וכהנה וכהנה". "הפכת אותנו לכפויי טובה! הורדת את כל העם לשפל המדרגה!" הטיח שאלתיאל בחבירו "אין סיכוי שעם כלשהו מן האומות יסכים להמציא היסטוריה שכזאת!"

שלמותו של נביא השם...

"אבל יאמינו, יאמינו, חזר נמרוד על המילים "אנשים מאמינים בכל דבר בימינו. ואנחנו נכתוב את כל המגרעות של העם, פעם אחר פעם... נכתוב שאפילו את משה שליח השם כמעט סקלנו באבנים. והוא אפילו לא נכנס לארץ ישראל, מכיוון שהוא טעה וחטא נגד השם, כי הוא לא מילא אחר הוראות השם המדוייקות והיכה בסלע!"

"וירם משה את ידו ויך את הסלע במטהו פעמיים, וייצאו מים רבים, ותשת העדה ובערים. ויאמר ה', אל משה ואל אהרון, יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל - לכן, לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם" (במדבר כ).

"מה?!" הזדעק שאלתיאל "אתה רוצה להגיד לאנשים שאפילו הנביא הגדול ביותר שהוציא אותנו ממצרים ביד האלוקים חטא ועוד נענש לא להיכנס לארץ ישראל? למה שמישהו ירצה להאמין בסיפור כזה?! הרי הנביא חייב להיות כליל השלימות! לא קיימת דת בעולם שטוענת שהנביא שלה לא היה מושלם! אתה מכער את הניצוץ היחיד שעוד נותר בסיפורים שלך, את הדוגמה האישית של המנהיגים, את קמצוץ הגאווה האחרון של העם".

"בדיוק" קרן נמרוד מאושר "הגאווה שלנו לא תהיה באנשים כי אם באלוקים לבדו! אנחנו נספר כיצד אלוקים העניש את משה ולא נתן לו להכנס לארץ. את אחותו מרים הנביאה הוא העניש בצרעת בגלל לשון הרע, נגיד גם שבניו של אהרון אחי משה מתו בגלל טעות בעבודת הקורבנות. נוסף עוד המון דקדוקים באבות האומה. ולא רק אבות האומה, כל העם!" "אתה לא יכול לעשות את זה" אמר שאלתיאל.

"אבל אני יכול" אמר נמרוד "אנחנו נספר שאפילו אבות כל העם היהודי כולו חטאו מלפני השם. נאמר שכל העם היהודי כולו הוא בן שניים עשר שבטים, ואבות השבטים ביקשו להרוג את אחיהם יוסף, הבן האהוב על יעקב האב. והם לבסוף מכרו אותו למצרים, והסיפור ארוך. אבל הנקודה היא שאנחנו נספר מה שאנחנו רוצים. נספר אפילו את סיפור הבריאה הראשוני על האדם הראשון, נספר שגם הוא חטא להשם, וירד בדרגתו לארץ שלנו מגן עדן, ועוד לא

שמעת אפילו על דור הפלגה... יהודים חטאו לאורך כל הדורות ואלוקים ריחם עליהם פעם אחר פעם. בהר סיני, במדבר, בארץ המובטחת... וגם הנביאים הגדולים ביותר עשו טעויות, כי רק האלוקים מושלם."

"בלתי אפשרי להעביר כזאת דת להמונים" אמר שאלתיאל "צריך לראות את מעמד הר-סיני בעיניים ולצעוד ארבעים שנה במדבר כדי להיות מוכן להעביר היסטוריה שכזאת לבנים. לא הותרת סיבה אחת להאמין בתורה. אתה מספר לנו סיפורים עגומים על ההיסטוריה של האומה ומצפה מאיתנו להאמין לזה? אתה מספר שאפילו נביאי השם יכלו לחטוא מלפני השם? תרבויות בעולם לא מוצאות בנביאים שלהם רבב ולא מוכנות לספר עליהם מילה אחת של גנות. במצרים כל מנהיג כבר חשוב כאל! ואתה הופך את נביאי ישראל לאנשים המסוגלים לחטוא?!"

"מספיק!" התרגז נמרוד "אנשים מאמינים בכל דבר שאומרים להם, בכל אני אומר לך! ורק בגלל שהרגזת אותי גם נכתב שמשה היה ערל שפתיים וגמגמם".

"מה?!" זעק שאלתיאל "למה לספר דבר שכזה?!"

"כדי להראות שלא הוא הוציא אותנו ממצרים, אלא רק השם יתברך" אמר נמרוד "משה רק מילא תפקיד כנביא הגדול ביותר, אך לא הוציא אותנו ממצרים, כי אם השם".

"אבל כל עם צריך לשמוע על הגבורה של המנהיגים שלו!" צעק שאלתיאל "זו הגבורה

הלאומית, הרוח של העם, החוזק של נביא השם! הגבורה, החוזק, העוצמה!"

"לא הנביא שלנו" אמר נמרוד "כל הכח שלו נובע רק מהשם, והוא רק השליח. הגבורה שלו תהיה ברחמנות שלו על העם היהודי. נכתוב במפורש שהוא היה הענו באדם".

"ענו באדם? רחמן?!" התרגז שאלתיאל "שכחת באיזה עידן אנחנו חיים?! המנהיג צריך להראות חוזק, גבורה, אכזריות, כח. ואתה הפכת אותו לאיש חלש, ענו ורחמן?! מי מבקש להיות רחמן או ענו בימינו?! איזה כבוד יתנו למנהיג או מלך רחמן? הרי רחמנות היא חולשה! איפה הכח, איפה האמיצות?"

"יהיה צריך הרבה כח כדי לעמוד מול התלונות של עם ישראל במדבר... אמר נמרוד בחיור. שאלתיאל שתק, אולי חיפש מילים נכונות כדי להביע את הרגשתו.

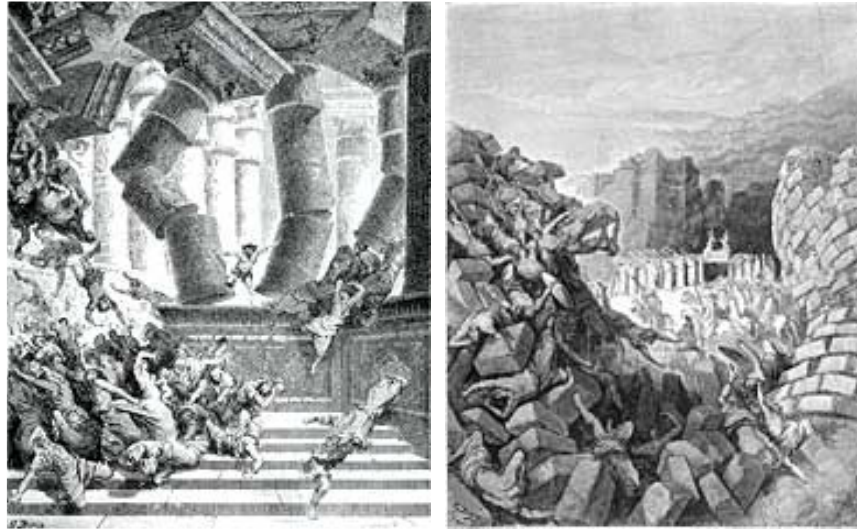

כל המנהיגים הקדומים הצטיירו כלוחמים אמיצים ונטולי רחמים. כך היו כל הלוחמים המצרים, היוונים, והרומאים. כל המלכים התפארו בחוזקם וגבורתם הפיזית. ואילו משה רבינו - "האיש משה ענו מאוד" (במדבר יב). "ואיך ישמעני ואני ערל שפתיים" (שמות ו).

"ככה נכתוב," אמר נמרוד "וכל הנביאים יהיו כאלה. חכה ועוד תראה שדתות אחרות ינסו לחקות את הנביאים שלנו".

"אפילו אחרי שנסיים לכתוב את התורה," אמר נמרוד כנביא - "ימשיכו להמציא סיפורים שכל העם יאמין בהם, סיפורים על נביאים שרק בכח השם הצליחו להביס עמים. והם כולם יתפקדו כשליחים, לא יהיה להם שום כח משל עצמם! נספר סיפור על יהושע שרק בכח השם הצליח להביס עמים, בקול שופרות הוא מוטט חומות! והוא בחר תמיד רק את המעטים ביותר לקרב,

כדי להראות שהשם הוא הנלחם ולא אנחנו. יתכבו שאפילו הגיבור החזק ביותר, נקרא לו שמשון, קיבל את כל כוחו רק מהשם יתברך, עד הסוף המר".

"ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" (במדבר יד).
חומות יריחו (מימין), שמשון הנזיר (משמאל).

נכתוב בתורה במפורש על משה:

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל ה', בִּי אֲדֹנָי, לֹא אִישׁ דְּבָרִים אָנֹכִי גַם מִתְמֹל גַּם מִשְׁלָשִׁים, גַּם מֵאֵז דְּבָרְךָ אֶל-עֲבָדְךָ: פִּי כְבֹד-פֶּה וּכְבֹד לְשׁוֹן, אָנֹכִי. יֵא וַיֹּאמֶר ה' אֵלָיו, מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם, אוּ מִי-יְשׁוּם אֵלֶם, אוּ חֲרָשׁ אוּ פֶקַח אוּ עֹר--הֲלֹא אָנֹכִי ה'. יב וְעַתָּה, לָךְ; וְאַנֹכִי אֶהְיֶה עִם-פִּיךָ, וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר (שמות ד).

בפני כל העם...

"ורק כדי להיות שונים מכל אומה אחרת," הוסיף נמרוד "גם נספר שאת התורה קיבלו כל העם כולו במעמד רם ונשגב, לאחר שיצאו כולם ממצרים. בואו נאמר שכל העם קיבל תורה בסיני, גברים נשים וטף".

שקר היסטורי על עם שלם בן מיליוני איש המקבל תורה בסיני?

"איזה עם ואיזה נעליים," מחה שאלתיאל "אף אחד לא היה במעמד הר סיני. עדיף להמציא משהו פשוט יותר. למשל שאני ואתה היינו במעמד הר-סיני, ואלוקים מסר לנו תורה. ככה נוכל לשקר להם בקלות. אבל להגיד שכל העם היה בסיני, זה היפך השכל. זה כמו להגיד שעכשיו לילה כשבחוץ יום! אף אחד לא היה בסיני ואף אחד לא זוכר שהוא קיבל תורה מסיני או שמע על תורה מסיני!"

"אנחנו נגיד להם שהם היו שם" צחק נמרוד "נגיד להם שכל ההר היה עשן והם חיכו בתחתית ההר לקבל את התורה. אם לא הם, אז לפחות הילדים שלהם".

חשוב לקרוא:

"בחודש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצריים ביום הזה באו מדבר סיני. ויסעו מרפידים, ויבואו מדבר סיני, ויחנו במדבר, ויחן שם ישראל נגד ההר. ומשה עלה, אל האלוקים. ויקרא אליו ה' מן ההר לאמור, כה תאמר לבית יעקוב, ותגד לבני ישראל. אתם ראיתם, אשר עשיתי למצריים; ואשא אתכם על-כנפי נשרים, ואביא אתכם אליי. ועתה אם שמוע תשמעו בקולי, ושמרתם את-בריתי והייתם לי סגולה מכל העמים, כי לי כל הארץ. ואתם תהיו לי ממלכת כוהנים וגוי קדוש: אלה הדברים אשר תדבר אל בני ישראל.

ויבוא משה, ויקרא לזקני העם, וישם לפניהם את כל הדברים האלה, אשר ציווהו ה'. ויענו כל העם יחדיו ויאמרו, כל אשר דיבר ה' נעשה; וישב משה את-דברי העם, אל ה'. ויאמר ה' אל משה, הנה אנוכי בא אליך בעב הענן, בעבור ישמע העם בדברי עימך, וגם-בך יאמינו לעולם; ויגד משה את דברי העם, אל ה'.

ויאמר ה' אל משה, לך אל העם, וקידשתם היום ומחר, וכיבסו שמלותם. והיו נכונים, ליום השלישי, כי ביום השלישי, יירד ה' לעיני כל העם על הר סיני...!

ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר, ויהי קולות וברקים וענן כבד על ההר, וקול שופר חזק מאוד, ויחרד כל העם אשר במחנה. ויוצא משה את העם לקראת האלוקים מן המחנה, ויתייצבו בתחתית ההר. והר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש. ויעל עשנו כעשן הכבשן, ויחרד כל ההר מאוד. ויהי קול השופר הולך וחזק מאוד; משה ידבר, והאלוקים יענו בקול. וירד ה' על הר סיני, אל ראש ההר; ויקרא ה' למשה אל ראש ההר, ויעל משה" (שמות יט).

"אבל לכל אחד יש סבא וסבתא, איש לא יקבל כזה סיפור" אמר אלי.

"אני לא מבין למה אתה כזה סקפטי" אמר נמרוד "אנחנו בעידן פרימיטיבי".

"תגיד מה שאתה רוצה" אמר שאלתיאל "אבל אל תהפוך אותנו לקופים. גם אנחנו מבינים שאחד ועוד אחד שווים שניים, וגם אנחנו יודעים לזהות שקר. אתה יכול לספר סיפורים על קומץ אנשים שברחו ממצרים, אתה יכול לספר איך אתה דיברת עם האלוקים והוא מסר לך באופן אישי תורה בסיני, אבל אתה לא יכול לספר לעם שהוא בעצמו היה בסיני וקיבל תורה בסיני והיה משועבד במצרים מאות שנים וחזה בנסים עצומים והלך ארבעים שנה במדבר בנסים גמורים ונלחם בעמים וכבש את ארץ כנען... אנחנו לא מטורפים. אף אחד לא יעביר כזאת תורה לילדים שלו".

"אז ההורים ישקרו לילדים..." אמר נמרוד "מה הבעיה?"

**בתמונה קומץ של פחות ממאתיים איש. חישוב:
האם היה ניתן להמציא היסטוריה חדשה עבור מיליונים?**

"כאן כבר ממש הגזמת!" אמר שאלתיאל "אם מצב כזה היה אפשרי, לא היינו שומעים על חרטומי מצרים או על איזה מכשף שדיבר עם אלוקים מאחורי ההר. היינו מזמן כבר רואים בכל תרבות סיפורים על מיליוני איש שחזו בנסים עצומים וראו את האלים יורדים ומדברים איתם..."

"בסדר, אז זה לא נפוץ" אמר נמרוד "אבל פעם אחת בהיסטוריה, אפשר להמציא דבר כזה, שהורים ישקרו לילדים, לא?"

"לא מדובר פה באיזה קומץ הורים רווקים שהחליטו להביא ילדים לעולם ולספר להם שקרים" ענה שאלתיאל "מדובר פה על עם שלם שמורכב מאינספור סוגי אנשים שונים, בני משפחה שונים, מעמדות שונים. כמעט לכל אחד יש אבא ואמא וסבא וסבתא ודוד ודודה, ואחים קטנים וגדולים, וילדים קטנים וגדולים, ואינספור בני משפחה שונים. בכל עם יש חכמים יותר וחכמים פחות, למדנים, סופרים, חקלאים, מוכרים, מורים ומה לא. אין מצב שכל העם כולו יחליט לבדות לעצמו היסטוריה תורה ומצוות פה אחד, בלי שהשקר לא יתגלה בפני כל. להאמין שאפשר לבדות תורה כזאת זה כמו להאמין שהאדם התפתח מקוף או שכל החיות התפתחו מאיזו אצה סרוחה!"

"יאמינו, יאמינו" חזר נמרוד על דבריו "כך נכתוב בתורה ובכך אנשים יאמינו".
שאלתיאל נאנח.

תורה שכלית במבחן ההוכחה...

"בתורה גם יהיה כתוב במפורש שלא תמצא עוד תורה כתורה הזאת! כלומר, שלא תהיה עוד תורה שתציע מעמד הר סיני, ונסים בקנה מידה גדול כל כך!"
"איך אתה יכול להתחייב על דבר כזה?" התפלא שאלתיאל "הרי אם אתה תצליח בכך, למה שאחרים לא יצליחו? אתה מסכן את כל האמינות של התורה שלך!"
"אתה אומר שזה בלתי אפשרי?" שאל נמרוד.
"אני לא חושב שתורה כמו שאתה מציע היא אפשרית" אמר שאלתיאל "אם היא היתה אפשרית, כל הדתות מזמן כבר היו ממצאות דברים כאלו. ואם זה בלתי אפשרי, גם אתה לא תצליח בכך! אתה מסכן את התורה שלך, כי יתכן שתמצא עוד תורה כזאת בעתיד".
"זה לא יקרה" אמר נמרוד "כי נכתוב בתורה במפורש שמעמד הר-סיני ונתינת תורה לפני עם שלם לא תתרחש שוב בהיסטוריה".
"התשובות שלך לקושיות שלי לא הגיוניות בכלל, אתה שם לב לזה?" שאל שאלתיאל.
"אוי, אתה תוקפני מידי" אמר נמרוד "תהיה קליל. תהיה טיפש. תהיה קדמון".
"בינתיים רק אתה עומד בקריטריונים האלה" סינן שאלתיאל מבין שינוי.

"להניח תפילין? לשמור שבת? לשים ציצית? להפריד שעטנז? לא לאכול בשר טמא? לעשות ברית מילה לתינוק? לא לבוא על נדה? לשבות בשנת שמיטה? להעלות לרגל שלוש פעמים בשנה? לספר שהיינו עבדים במצרים? להאמין שכל העם קיבל תורה בהר-סיני? בטח, למה לא, אני פרימיטיבי!"

האם היהודים היו קופי-האדם הראשונים?
לפי מבקרי המקרא, זה בהחלט נראה כך!

"מספיק עם היאוש!" התרגז נמרוד "נהפוך את הדת הזאת למשהו שונה מכל דת אחרת. יהיו חייבים לקיים את המצוות, לזכור את הנסים שלא קרו, להאמין בהיסטוריה שלא היתה, וגם לאהוב ולהקריב את החיים עבור אל שהם מעולם לא שמעו עליו. נכתוב בתורה במפורש - וידעת היום והשבות אל לבבך".

"אני לא מאמין לזה..." אמר שאלתיאל.

"בדיוק להיפך" אמר נמרוד "כי התורה שאמציא תהיה מבוססת על שכל בלבד! אמונה בתורה היהודית - משמעה שכל מוחלט!"

"שכל אמרת?" התפלא שאלתיאל "לא קיימת דת שמבוססת על שכל! אם ישתמשו בשכל אנשים יפסיקו להיות עובדי אלילים! אנחנו חייבים להציע את התורה כדת רגשית, שאמורה להיות רחוקה מהשכל, כך נרחיק את האנשים מחקירה ורציונאליות שיכולים לגלות את האמת שמאחורי התורה שהמצאנו!"

"לא בתורה שאני אמציא" אמר נמרוד "נכתוב במפורש שצריך לדעת שיש אלוקים ושתורת ישראל אמת, נעמיד את התורה במבחן. נכתוב במפורש:

"כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך, למן היום אשר ברא אל הים אדם על-הארץ, ולמקצה השמים, ועד-קצה השמים: הנהיה, כדבר הגדול הזה, או הנשמע כמ הו. השמע עם קול אל הים מדבר מתוך-האש, כאשר-שמעת אתה--ויחי. או הנסה אל הים, לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי, במסות באתות ובמופתים ובמלחמה וביד חזקה ובזרוע נטויה, ובמוראים גדלים: ככל אשר-עשה לכם ה' אל היכם, במצרים--לעיניך.
אתה הראת לדעת, כי ה' הוא האל הים: אין עוד, מלבדו. מן-השמים השמיעך את-קולו, ליסרן; ועל-הארץ, הראך את-אשו הגדולה, ודבריו שמעת, מתוך האש. ותחת, כי אהב את-אב תיך, ויבחר בזרעו, אחרי; ויוצאך בפניו בכחו הגדל, ממצרים. להוריש, גוים גדלים ועצמים ממך--מפניך; להביאך, לתת-לך את-ארצם נחלה--כיום הזה.
ידעת היום, והשבת אל-לבבך, כי ה' הוא האל הים, בשמים ממעל ועל-הארץ מתחת: אין, עוד."

"אתה יצאת מדעתך לגמרי!" אמר שאלתיאל "אתה מציע לאנשים לשאול? לברר את האמת? אתה משווה את התורה לדתות האחרות? אתה מצווה לדעת שיש אלוקים ושהיה מעמד הר-סיני? זה לא מותר שמץ של סיכוי לדת שלך להתקבל על ההמונים!"
"זה בסדר" אמר נמרוד ברוגע "התורה שלי תהיה התורה השכלית היחידה בהיסטוריה, והיא תכתוב את הדברים במפורש, ובכל זאת ההמון יקבל אותה ולא יטיל בה ספק..."

המצאת היסטוריה טריה לפרטי פרטים...

"זוהי רק קצה הקרחון" אמר נמרוד "אנחנו נמציא היסטוריה, שושלות ותאריכים עד ימינו!"
"העם לא יכול להאמין בהיסטוריה שלא היתה", אמר שאלתיאל באדישות מעושה "היסטוריה טרייה שהוא בעצמו צריך להיות עד לה."
"התורה שלנו תהיה שונה מכל תורה אחרת בעולם" הסביר נמרוד בהתלהבות "אנחנו נמציא שושלות שלמות עד משה רבינו!" צחק נמרוד כשגיצים של טירוף בעינו "כבר בזמני משה יופיעו כל ראשי השבטים והמטות. הנה, כבר עכשיו עולה לי משהו בראש:

א וידבר ה' אל-משה במדבר סיני, בא' ה' מועד: באחד לח' דש השני בשנה השנית, לצאתם מארץ מצרים--לאמר. ב שאו, את-ראש כל-עדת בני-ישראל, למשפח'תם, לבית אב'תם--במספר שמות, כל-זכר לגלגל'תם. ג מן עשרים שנה ומעלה, כל-י' צא צבא בישראל--תפקדו אתם לצבא'תם, אתה ואהרן. ד ואתכם יהיו, איש איש למטה--איש ראש לבית-אב'תו, הוא. ה ואלה שמות האנשים, אשר יעמדו אתכם: לראובן, אליצור בן-שדיאור. ו לשמעון, שלמיאל בן-צורישיד. ז ליהודה, נחשון בן-עמינדב. ח ליששכר, נתנאל בן-צוער. ט לזבולון, אליאב בן-חל'ן. י לבני יוסף--לאפרים, אלישמע בן-עמיהוד; למנשה, גמליאל בן-פדהצור. יא לבנימן, אבידן בן-גדע'ני. יב לדן, אחיעזר בן-עמישיד. יג לאשר, פגעיאל בן-עכרן. יד לגד, אליסף בן-דעואל. טו לנפתלי, אחירע בן-עינן. טז אלה קריאי העדה, נשיאי מטות אבותם: ראשי אלפי ישראל, הם. יז ויקח משה, ואהרן, את האנשים האלה, אשר נקבו בשמות. יח ואת כל-העדה הקהילו, באחד לח' דש השני, ויתילדו על-משפח'תם, לבית אב'תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--לגלגל'תם. יט כאשר צוה ה', את-משה; ויפקדם, במדבר סיני.

"מאיפה המצאת את כל התאריכים והשושלות האלה?!" שאל שאלתיאל מתפלא "ולמה בכלל צריך אותם?! זה רק מקשה על הסיפור שלנו, כי היסטוריה משפחתית זה דבר שכל אחד מכיר! וכאלה תאריכים מדוייקים זה דבר שאי אפשר בכלל לשכוח! זה מקשה על כל הסיפור! עדיף לכתוב כמו באגדות - שלפני הרבה שנים, בארץ רחוקה, אלוקים הוציא אותנו ממצרים. מה פתאום לכתוב תאריכים ומקומות. זה יבדה את כל הסיפור שלנו!"
"זה בסדר!" אמר נמרוד "אנשים מאמינים בכל דבר בימינו. אפשר להמציא הכל ואנשים יקנו את זה!"
"אבל..." ניסה שאלתיאל לומר.
"בלי אבל," קטע אותו נמרוד "אנחנו נכתוב מה שאני רוצה לכתוב ואנשים יאמינו בזה, ולא נכתוב רק על תאריכים שהיו לפני אלפי שנים," הוסיף נמרוד "נכתוב גם על השושלות של הסבא-רבא שלהם שיצאו ממצרים:

כ ויהיו בני-ראובן בכר ישראל, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, לגלגל תם--כל-זכר מן עשרים שנה ומעלה, כ' ל י צא צבא. כא פקדיהם, למטה ראובן--ששה וארבעים אלף, וחמש מאות. כב לבני שמעון, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: פקדיו, במספר שמות לגלגל תם--כל-זכר מן עשרים שנה ומעלה, כ' ל י צא צבא. כג פקדיהם, למטה שמעון--תשעה וחמשים אלף, ושלוש מאות. כד לבני גד, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. כה פקדיהם, למטה גד--חמשה וארבעים אלף, ושש מאות וחמשים. כו לבני יהודה, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. כז פקדיהם, למטה יהודה--ארבעה ושבעים אלף, ושש מאות. כח לבני יששכר, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. כט פקדיהם, למטה יששכר--ארבעה וחמשים אלף, וארבע מאות. ל לבני זבולון, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. לא פקדיהם, למטה זבולון--שבעה וחמשים אלף, וארבע מאות. לב לבני יוסף לבני אפרים, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. לג פקדיהם, למטה אפרים--ארבעים אלף, וחמש מאות. לד לבני מנשה, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. לה פקדיהם, למטה מנשה--שנים ושלושים אלף, ומאתים. לו לבני בנימין, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. לז פקדיהם, למטה בנימין--חמשה ושלושים אלף, וארבע מאות. לח לבני דן, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. לט פקדיהם, למטה דן--שנים וששים אלף, ושבע מאות. מ לבני אשר, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. מא פקדיהם, למטה אשר--אחד וארבעים אלף, וחמש מאות. מב בני נפתלי, תולד תם למשפח תם לבית אב תם: במספר שמות, מן עשרים שנה ומעלה--כ' ל, י צא צבא. מג פקדיהם, למטה נפתלי--שלושה וחמשים אלף, וארבע מאות.

" אבל זה מטורף!" צעק שאלתיאל " כל אחד מכיר את המשפחה שלו. אנחנו צריכים להמציא תורה בלי תאריכים, בלי שושלות שאפשר לבדוק! הגזמת!"
" אז יתכחשו למשפחות שלהם!" אמר נמרוד " ולא רק למשפחות, אלא גם לכל ההיסטוריה שלהם..."

המצאת שושלות ואלפי פרטים טכניים...

" אנחנו נמציא היסטוריה חדשה מבריאית העולם" אמר נמרוד " נכתוב שושלות ותאריכים מבריאית העולם וכל העם יהיה חייב להאמין. הנה, עולה לי עוד משהו בראש על שושלות בראשית:

יחיא אדם, של שנים ומאת שנה, ויולד בדמותו, כצלמו; ויקרא את-שמו, שת. ד ויהיו ימי-אדם, אחרי הולידו את-שת, שמ נה מאת, שנה; ויולד בנים, ובנות. ה ויהיו כל-ימי אדם, אשר-חי, תשע מאות שנה, ושלושים שנה; וימת. ויחי-שת, חמש שנים ומאת שנה; ויולד, את-אנוש. ז ויחי-שת, אחרי הולידו את-אנוש, שבע שנים, ושמה מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. ח ויהיו, כל-ימי-שת, שתים עשרה שנה, ותשע מאות שנה; וימת.

ט ויחי אנוש, תשעים שנה; ויולד, את-קינן. י ויחי אנוש, אחרי הולידו את-קינן, חמש עשרה שנה, ושמה מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. יא ויהיו, כל-ימי אנוש, חמש שנים, ותשע מאות שנה; וימת.

יב ויחי קינן, שבעים שנה; ויולד, את-מהללאל. יג ויחי קינן, אחרי הולידו את-מהללאל, ארבעים שנה, ושמה מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. יד ויהיו, כל-ימי קינן, עשר שנים, ותשע מאות שנה; וימת.

טו ויחי מהללאל, חמש שנים וששים שנה; ויולד, את-ירד. טז ויחי מהללאל, אחרי הולידו את-ירד, של שנים שנה, ושמה מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. יז ויהיו, כל-ימי מהללאל, חמש ותשעים שנה, ושמה מאות שנה; וימת. יח ויחי-ירד, שתים וששים שנה ומאת שנה; ויולד, את-חנוך. יט ויחי-ירד, אחרי הולידו את-חנוך, שמה מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. כ ויהיו, כל-ימי-ירד, שתים וששים שנה, ותשע מאות שנה; וימת.

כא ויחי חנוך, חמש וששים שנה; ויולד, את-מתושלח. כב ויתהלך חנוך את-האל הים, אחרי הולידו את-מתושלח, של ש מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. כג ויהי, כל-ימי חנוך, חמש וששים שנה, ושלוש מאות שנה. כד ויתהלך חנוך, את-האל הים; ואיננו, כ-לקח אתו אל הים.

כה ויחי מתושלח, שבע ושמה נים שנה ומאת שנה; ויולד, את-למך. כו ויחי מתושלח, אחרי הולידו את-למך, שתים ושמונים שנה, ושבע מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. כז ויהיו, כל-ימי מתושלח, תשע וששים שנה, ותשע מאות שנה; וימת. כח ויחי-למך, שתים ושמה נים שנה ומאת שנה; ויולד, בן. כט ויקרא את-שמו נח, לאמר: זה ינחמנו ממעשנו, ומעצבון ידינו, מן-האדמה, אשר ארצה ה'. ל ויחי-למך, אחרי הולידו את-נח, חמש ותשעים שנה, וחמש מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. לא ויהי, כל-ימי-למך, שבע ושבעים שנה, ושבע מאות שנה; וימת. לב ויחי-נח, בן-חמש מאות שנה; ויולד נח, את-שם את-חם ואת-יפת.

"אבל מדובר בתאריכים שהיו אלפי שנים לפנינו" אמר שאלתיאל "בשביל מה צריך לדייק בכל כך הרבה תאריכים ופרטים משעממים שהיו אלפי שנים לפנינו, למי זה צריך להפריע? זה לא מוסיף כלום לדת! זה רק מפריע לקרוא את הסיפור ולהאמין בתורה! אנשים שונאים היסטוריה. עדיף לספר אגדות וסיפורים. משהו יותר מעניין, משהו יותר מושך את העין." "לא!" התרגז נמרוד "זו ההיסטוריה שהמצאתי וככה נכתוב בתורה, ואנשים יצטרכו לקרוא את זה כל שבת. יש לי גם סיפור על נח והתיבה... אני אכתוב במפורש:

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנֹחַ, קַח לְךָ כָּל-בְּשָׂר בָּא לְפָנַי--כִּי-מֵלָאָה הָאָרֶץ חָמָס, מִפְּנֵיהֶם; וְהִנְנִי מִשְׁחִיתָם, אֶת-הָאָרֶץ. יֵד עֲשֵׂה לְךָ תֵּבַת עֲצֵי-גָפְרִית, קַנִּים תַּעֲשֶׂה אֶת-הַתֵּבָה; וְכִפַּרְתָּ אֹתָהּ מִבַּיִת וּמִחוּץ, בַּכֹּפֶר. טו וְזֶה, אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֹתָהּ: שְׁלֹשׁ מְאוֹת אַמָּה, אַרְבַּע הַתֵּבָה, חֲמִשִּׁים אַמָּה רֹחְבָּהּ, וְשֵׁשׁ אַמָּה קוֹמָתָהּ. טז צֶהר תַּעֲשֶׂה לַתֵּבָה, וְאֶל-אַמָּה תְּכַלְכְּנָהּ מִלְּמַעְלָה, וּפְתַח הַתֵּבָה, בְּצִדָּהּ תִּשִּׂי; תַּחְתִּיִּם שְׁנַיִם וְשְׁלֹשִׁים, תַּעֲשֶׂה."

"אבל הפרטים האלה רק מפריעים לקבל את התורה!" אמר שאלתיאל "אף דת לא מספרת כאלה דברים טכניים. זו לא היסטוריה, זה לא ספר מדע, זה סיפור! הדיוקים האלה רק מקשים לקבל את הסיפור"

"אבל הם יהיו חייבים להאמין!" אמר נמרוד "כי ככה אני אכתוב. ואני עוד אוסיף המון פרטים טכניים-היסטוריים, אפילו בסיפורים. נמציא היסטוריה חדשה. נאמר שכל העולם הוצף פעם במים..."

"הוצף במים?!" צעק שאלתיאל "מאיפה המצאת את זה? אף אחד לא יאמין שכל העולם הוצף פעם במים! אף אחד אף פעם לא שמע על דבר כזה, ומאורע כזה לא יכול להישכח! כולם כבר מזמן היו צריכים לדעת מזה".

המבול של נח.
מבול כלל-עולמי מוזכר בהרבה תרבויות בעולם, גם כאלו המרוחקות מאוד זו מזו. ברובן מסופר כי המבול נבע מזעם האלים. אך תורת ישראל היא היחידה המתעדת את המבול באופן היסטורי לפרטים, בצירוף שושלות ותאריכים, ולא כאגדת עם.

"אחרי שאני אכתוב יאמינו", אמר נמרוד " נכתוב בתורה שכולנו יוצאי משפחה אחת, נקרא לו נח, ואלוקים אמר לו לבנות תיבה, ורק נח ומשפחתו שרדו במבול שהציף את כל העולם. כמו שאמרתי, נוסף המון פרטים טכניים-היסטוריים בסיפור. אחרי שנח ירד מהתיבה, יתפצלו מבניו כל הארצות כולם:

"ואלה תולדות בני-נח, שם חם ויפת; ויולדו להם בנים, אחר המבול. ב בני יפת--ג' מר ומגוג, ומדי וינו, ותבל; ומשך, ותירס. ג ובני, ג' מר--אשכנז וריפת, ות גרמה. ד ובני ינו, אלישה ותרשיש, כתיים, וד' דניים. ה מאלה נפרדו איי הגוים, בארצתם, איש, ללש-נו--למשפחתם, בגויהם. ו ובני, חם--כוש ומצרים, ופוט וכנען. ז ובני כוש--סבא וחווילה, וסבתה ורעמה וסבתכא; ובני רעמה, שבא וידן. ח וכוש, ילד את-נמרד; הוא החל, להיות גבר בארץ. ט הוא-היה גבר-צייד, לפני יהוה; על-כן, יאמר, נמרד גבור ציד, לפני יהוה. י ותהי ראשית ממלכתו בבל, וארך ואפד וכלנה, בארץ, שגער. יא מן-הארץ ההוא, יצא אשור; ויבן, את-נינוה, ואת-רחבת עיר, ואת-כלח. יב ואת-רסן, בין נינוה ובין כלח--הוא, העיר הגדולה. יג ומצרים ילד את-לודים ואת-ענמים, ואת-להבים--ואת-נפתחים. יד ואת-פתרסים ואת-כסלחים, אשר יצאו משם פלשתים--ואת-כפת רים.

טו וכנען, ילד את-צידן בכ-רו--ואת-חת. טז ואת-היבוסים, ואת-העמי, ואת, הגרגשי. יז ואת-החוי ואת-הערקי, ואת-הסיני. יח ואת-הארזים ואת-הצמרי, ואת-החמתי; ואחר נפצו, משפחות הכנעני. יט ויהי גבול הכנעני, מצידן--ב' אכה גררה, עד-עזה: ב' אכה סדמה ועמרה, ואדמה וצב'ים--עד-לשע. כ אלה בני-חם, למשפחתם ללשונותם, בארצתם, בגויהם.

כא ולשם ילד, גם-הוא: אבי, כל-בני-עבר--אחי, יפת הגדול. כב בני שם, עילם ואשור, וארפכשד, ולוד וארם. כג ובני, ארם--עוץ וחול, וגתר ומש. כד וארפכשד, ילד את-שלח; ושלח, ילד את-עבר. כה ולעבר ילד, שני בנים: שם האחד פלג, כי בימיו נפלגה הארץ, ושם אחיו, יקטן. כו ויקטן ילד, את-אלמווד ואת-שלף, ואת-חצרמות, ואת-ירח. כז ואת-הדורם ואת-אוזל, ואת-דקלה. כח ואת-עובל ואת-אבימאל, ואת-שבא. כט ואת-אופר ואת-חווילה, ואת-יובב; כל-אלה, בני יקטן. לו ויהי מושבם, ממשא, ב' אכה ספרה, הר הקדם. לא אלה בני-שם, למשפחתם ללשונותם, בארצתם, בגויהם. לב אלה משפחות בני-נח לתולדותם, בגויהם; ומאלה נפרדו הגוים, בארץ--אחר המבול."

"עכשיו אתה גם ממציא את ההיסטוריה של כל העולם!" התפלא שאלתיאל "מי יקבל היסטוריה מבריאת העולם? היסטוריה לפרטי פרטים שאיש לא שמע או ראה לפני כן!" "ככה יהיה כתוב בתורה וככה יאמינו" אמר נמרוד "ואני אוסיף המון פרטי כאלה. הנה, עכשיו עולה לי בראש עוד קטע:

אלה, תולדות שם--שם בן-מאת שנה, ויולד את-ארפכשד: שנתים, אחר המבול. יא ויחי-שם, אחרי הולידו את-ארפכשד, חמש מאות, שנה; ויולד בנים, ובנות. יב וארפכשד חי, חמש ושלשים שנה; ויולד, את-שלח. יג ויחי ארפכשד, אחרי הולידו את-שלח, שלשים שנים, וארבע מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. יד ושלח חי, שלשים שנה; ויולד, את-עבר. טו ויחי-שלח, אחרי הולידו את-עבר, שלשים שנים, וארבע מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. טז ויחי-עבר, ארבע ושלשים שנה; ויולד, את-פלג. יז ויחי-עבר, אחרי הולידו את-פלג, שלשים שנה, וארבע מאות שנה; ויולד בנים, ובנות. יח ויחי-פלג, שלשים שנה; ויולד, את-רעו. יט ויחי-פלג, אחרי הולידו את-רעו, תשע שנים, ומאתים שנה; ויולד בנים, ובנות. כ ויחי רעו, שתים ושלשים שנה; ויולד, את-שורג. כא ויחי רעו, אחרי הולידו את-שורג, שבע שנים, ומאתים שנה; ויולד בנים, ובנות. כב ויחי שורג, שלשים שנה; ויולד, את-נחור. כג ויחי שורג, אחרי הולידו את-נחור--מאתים שנה; ויולד בנים, ובנות. כד ויחי נחור, תשע ועשרים שנה; ויולד, את-תרח. כה ויחי נחור, אחרי הולידו את-תרח, תשע-עשרה שנה, ומאת שנה; ויולד בנים, ובנות.

כו ויחי-תרח, שבעים שנה; ויולד, את-אברם, את-נחור, ואת-הרן. כז ואלה, תולדות תרח--תרח הוליד את-אברם, את-נחור ואת-הרן; והרן, הוליד את-לוט. כח וימת הרן, על-פני תרח אביו, בארץ מולדתו, באור כשדים. כט ויקח אברם ונחור להם, נשים: שם אשת-אברם, שרי, ושם אשת-נחור מלכה, בת-הרן אבי-מלכה ואבי יספה. לו ותהי שרי, עקרה: אין לה, ילד. לא ויקח תרח את-אברם בנו, ואת-לוט בן-הרן בן-בנו, ואת שרי כלתו, אשת אברם בנו; ויצאו אתם מאור כשדים, ללכת ארצה כנען, ויבאו עד-הרן, וישבו שם. לב ויהיו ימי-תרח, חמש שנים ומאתים שנה; וימת תרח, בהרן

ואינספור פרטים טכניים שאין אדם בשר ודם צריך בהם...

"נוסיף גם המון פרטים טכניים על בית המקדש וכלי המקדש" אמר נמרוד "אינספור פרטים בלתי שימושיים לנו בכלל..."

ועשית מנרת, זהב טהור; מקשה תעשה המנורה, ירכה וקנה, גביעיה כפת ריה ופרחיה, ממנה יהיו. לב ושה קנים, יצאים מצדיה: שלשה קני מנרה, מצדה האחד, ושלשה קני מנרה, מצדה השני. לג שלשה גבעים משקדים בקנה האחד, כפתר ופרח, ושלשה גבעים משקדים בקנה האחד, כפתר ופרח; כן לששת הקנים, היצאים מן-המנרה. לד ובמנרה, ארבעה גבעים: משקדים--כפת ריה, ופרחיה. לה וכפתר תחת שני הקנים ממנה, וכפתר תחת שני הקנים ממנה, וכפתר, תחת שני הקנים ממנה--לששת הקנים, היצאים, מן-המנרה. לו כפתר ריהם וקנתם, ממנה יהיו; כלה מקשה אחת, זהב טהור. לז ועשית את-נר תיה, שבעה; והעלה, את-נר תיה, והאיר, על-עבר פניה. לח ומלקחיה ומחת תיה, זהב טהור. לט כפר זהב טהור, יעשה אתה--את כל-הכלים, האלה. מ וראה, ועשה: בתבניתם--אשר-אתה מראה, בהר.

הבקשות הרבות בבניית המשכן וכליו נראות בלתי הגיוניות בעליל עבור בני אדם לבקש. מה גם, שהן דורשות מלאכה רבה וטקסט רב, קשה ומורכב בתורה.

ואת-המשכן תעשה, עשר יריעות: שש משזר, ותכלת וארגמן ות לעת שני--כרבים מעשה חשב, תעשה אתם. בארך היריעה האחת, שמנה ועשרים באמה, ורחב ארבע באמה, היריעה האחת; מדה אחת, לכל-היריעות. ג חמש היריעות, תהיין חברות, אשה, אל-אחתה; וחמש יריעות חברות, אשה אל-אחתה. ד ועשית ללאת תכלת, על שפת היריעה האחת, מקצה, בחברת; וכן תעשה, בשפת היריעה, הקיצונה, במחברת השנית. ה חמשים ללאת, תעשה ביריעה האחת, וחמשים ללאת תעשה בקצה היריעה, אשר במחברת השנית: מקבילת, הללאת, אשה, אל-אחתה. ו ועשית, חמשים קרסי זהב; וחברת את-היריעות אשה אל-אחתה, בקרסים, והיה המשכן, אחד. ז ועשית יריעות עדים, לאהל על-המשכן; עשית-עשרה יריעות, תעשה אתם. ח ארך היריעה האחת, שלשים באמה, ורחב ארבע באמה, היריעה האחת; מדה אחת, לעשתי עשרה יריעות. ט וחברת את-חמש היריעות, לבד, ואת-שש היריעות, לבד; וכפלת את-היריעה הששית, אל-מול פניה האהל. י ועשית חמשים ללאת, על שפת היריעה האחת, הקיצונה, בחברת; וחמשים ללאת, על שפת היריעה, החברת, השנית. יא ועשית קרסי נחשת, חמשים; והבאת את-הקרסים בללאת, וחברת את-האהל והיה אחד. יב וסרח, העדף, ביריעות, האהל--החצי היריעה, העדפת, תסרח, על אחרי המשכן. יג והאמה מזה והאמה מזה, בעדף, בארך, יריעות האהל: יהיה סרוח על-צדי המשכן, מזה ומזה--לכס'תו. יד ועשית מקסה לאהל, ערות אילם מאדמים, ומקסה ערות תחשים, מלמעלה.

ט ועשית, את חצר המשכן--לפאת נגב-תימנה קלעים לחצר שש משזר, מאה באמה ארך, לפאה, האחת. י ועמדיו עשרים, ואדניהם עשרים נחשת; וי העמדים וחשקיהם, כסף. יא וכן לפאת צפון בארך, קלעים מאה ארך; ועמדו עשרים, ואדניהם עשרים נחשת, וי העמדים וחשקיהם, כסף. יב ורחב החצר לפאת-ים, קלעים חמשים אמה; עמדיהם עשרה, ואדניהם עשרה. יג ורחב החצר, לפאת קדמה מזרחה--חמשים אמה. יד וחמש עשרה אמה קלעים, לכתף; עמדיהם שלשה, ואדניהם שלשה. טו ולכתף, השנית--חמש עשרה, קלעים; עמדיהם שלשה, ואדניהם שלשה. טז ולשער החצר מסך עשרים אמה, תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר--מעשה רקם; עמדיהם, ארבעה, ואדניהם, ארבעה. יז כל-עמודי החצר סביב מחשקים כסף, וייהם כסף; ואדניהם, נחשת. יח ארך החצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים, וקמה חמש אמות--שש משזר; ואדניהם, נחשת. יט לכל-כלי המשכן, בכל-עבדתו, וכל-יתדו וכל-יתדת החצר, נחשת.

ועשית חשן משפט, מעשה חשב--כמעשה אפדן, תעשנו; זהב תכלת וארגמן ותולעת שני, ושש משזר--תעשה אתו. טז רבוע יהיה, כפול; זרת ארכו, וזרת רחבו. יז ומלאת בו מלאת אבן, ארבעה טורים אבן;

טור, אדם פטדה ובקת-הטור, האחד. יח והטור, השני-נ'פך ספיר, ויהל'ם. יט והטור, השלישי--לשם שבו, ואחלמה. כ והטור, הרביעי--תרשיש וש'הם, וישפה; משבצים זהב יהיו, במלוא תם. כא והאבנים תהיין על-שמת בני-ישראל, שתיים עשרה--על-שמ'תם; פתוחי חותם, איש על-שמו, תהיין, לשני עשר שבט. כב ועשית על-הח'שן שרש'ת גבלת, מעשה עב'ת, זהב, טהור. כג ועשית, על-הח'שן, שתי, טבעות זהב; ונתת, את-שתי הטבעות, על-שני, קצות הח'שן. כד ונתתה, את-שתי עב'ת'ת הזהב, על-שתי, הטבעות--אל-קצות, הח'שן. כה ואת שתי קצות שתי העב'ת'ת, תתן על-שתי המשבצות; ונתתה על-כתפות האפ'ד, אל-מול פניו. כו ועשית, שתי טבעות זהב, ושמ'ת א'תם, על-שני קצות הח'שן--על-שפתו, אשר אל-עבר האפ'ד ב'יתה. כז ועשית, שתי טבעות זהב, ונתתה א'תם על-שתי כתפות האפ'ד מלמטה ממול פניו, לעמת מחברתו--ממעל, לחשב האפ'ד. כח וירכסו את-הח'שן מטבע'תו אל-טבע'ת האפ'ד, בפתיל תכלת, להיות, על-חשב האפ'ד; ול-א-יזח הח'שן, מעל האפ'ד. כט ונשא אהר'ן את-שמות בני-ישראל בח'שן המשפט, על-לבו--בב' או אל-הק'דש: לזכר'ן לפני-יהוה, תמיד. ל ונתת אל-ח'שן המשפט, את-האורים ואת-התמים, והיו על-לב אהר'ן, בב' או לפני יהוה; ונשא אהר'ן את-משפט בני-ישראל על-לבו, לפני יהוה--תמיד. לא ועשית את-מעיל האפ'ד, כליל תכלת. לב והיה פי-ר'אשו, בתוכו; שפה יהיה לפיו סביב מעשה א'רג, כפי תחר'א יהיה-לו--ל-א יקרע. לג ועשית על-שוליו, רמ'ני תכלת ואר'גמן ותולעת שני--על-שוליו, סביב; ופעמ'ני זהב בתוכם, סביב. לד פעמ'ן זהב ורמון, פעמ'ן זהב ורמון, על-שולי המעיל, סביב. לה והיה על-אהר'ן, לשרת; ונשמע קולו בב' או אל-הק'דש לפני יהוה, ובצאתו--ול-א ימות. ועשית ציץ, זהב טהור; ופתחת עליו פתוחי ח'תם, ק'דש ליהוה.

"לשם מה כל אלה?" התפלא שאלתיאל "מספיק לכתוב שצריך לשים במקדש הרבה כסף וזהב, כמו שעושות כל הדתות, אבל בשביל מה כל הפרטים, כל המידות, כל הסימטריה והחשבונות לפרטי פרטים, למי זה משנה?!"
 "לא יודע", אמר נמרוד "חשבת שיהיה נחמד"
 "אתה מטריח את העם" אמר שאלתיאל "ואתה מונע ממנו להקשיב לך".
 "אבל יקשיבו" אמר נמרוד "כי כך נכתוב בתורה..."

עדות להיסטוריה נסית בקנה מידה בלתי אפשרי...

"שכחת לספר מה קרה אחרי חטא העגל". אמר שאלתיאל, אולי ניסה להחליף נושא.
 "אחרי חטא העגל?" חזר נמרוד על המילים "אנחנו נספר כיצד אלוקים העניש את עם ישראל על חטא העגל. נספר כיצד אלוקים שלח את כל העם היהודי להלך ארבעים שנה במדבר, גברים נשים וטף, אבל הוא לא הכחיד אותנו חלילה. הוא דאג לכל מחסורינו במדבר בדרכים על טבעיות. הוא האכיל אותנו מן מהשמים כל בוקר וערב, עשה שהבגדים יגדלו ביחד עם הלובש אותם, נתן לנו מים ובשר..."
 "אתה באמת מצפה שיאמינו לזה?!" הרים שאלתיאל גבה "אנחנו בקושי שורדים כאן במדבר ואתה רוצה לספר שעם שלם הצליח לשרוד ארבעים שנה במדבר? עם שלם! מילא תגיד עשרה אנשים, אבל עם שלם! הרי כל עם היה זוכר ארבעים שנה של הליכה במדבר! אי אפשר לשכוח בכלל דבר שכזה! איש לא יאמין לנו, נמרוד!"
 "יאמינו, יאמינו" חזר נמרוד על המילה "אני אומר לך שיאמינו, כי כך נכתוב בתורה. אנחנו למעשה נהיה הראשונים לספר לעם כלשהו כיצד הם עצמם היו עדים לנסים עצומים!"
 "ולא סתם נסים", אמר נמרוד בלהט "אלא נסים בקנה מידה שעין אנוש לא ראתה לפני! לא זו בלבד שנספר להם כיצד הם חיו בנס ארבעים שנה במדבר, גם נספר להם שהם ראו כיצד אש וברד יורדים יחד מהשמיים, ים שלם הופך לדם, ואלוקים הורג כל בכור בארץ מצרים!"
 "נסים בקנה מידה כזה?!" צעק שאלתיאל "הרי כל ילד יסתפק בכך!"
 "כן..." בחן נמרוד את חברו "אז מה אתה מציע."
 "עדיף להמציא משהו פשוט יותר", ענה שאלתיאל "אתה יודע, כמו ללכת על המים, מקל הופך לנחש כמו שעושים החרטומים במצרים, משהו פשוט כזה... אי אפשר להמציא נסים בקנה מידה כזה בלי שאיש ישמע על זה לפני כן!"

"לא, לא!" כעס נמרוד "ים שלם הופך לדם, מכת ארבה, צפרדעים בכל הארץ, מכת בכורות - עשר מכות מצרים עצומות וארבעים שנה במדבר בנסים! ככה אני רוצה!"
"זה היפך השכל!" אמר שאלתיאל "מי יקבל את זה?"
"כולם, כי ככה אני אכתוב בתורה!" אמר נמרוד "אנחנו נספר ליהודים כמה היינו חלשים במצרים, כמה העבידו אותנו בפרך, וגם נספר כיצד אלוקים הושיע אותנו, ולא סתם הבריח אותנו באישון לילה. אנחנו נספר איך האלוקים הרג כל בכור בארץ מצרים והטביע חצי מהצבא המצרי בים סוף (!) בעודו מעביר את כל עם ישראל בתוך הים!"

האם ניתן לפברק היסטוריה נסית בקנה מידה שמערבת עמים שלמים?

"אני לא מאמין למשמע אוזניי" אמר שאלתיאל במפח נפש "מי לדעתך יקנה סיפור שכזה? ארבעים שנה במדבר? חצי מהצבא המצרי? כל בכור בארץ מצרים? האם איבדת שפיותך לחלוטין? הרי אפילו בימינו מצרים היא הממלכה החזקה והידועה ביותר שיש. אין סיכוי שמישהו יאמין לסיפור כזה!"
"למה לא?" שאל נמרוד שאלת תם.

"כל הצבא המצרי טובע בים, כל בכור בארץ מצרים נהרג..." חזר שאלתיאל על הדברים "אי אפשר להמציא דברים כאלה! אתה לא יכול להמציא היסטוריה שלמה לעם, ועוד לערב בזה תרבויות ועמים. אתה מדבר פה על מצרים, האימפריה הגדולה והחזקה ביותר. אם כל בכור בארץ היה מת, כבר מזמן היינו שומעים על זה. ועוד להגיד שכל העם עבר בים?! והצליח לשרוד ארבעים שנה במדבר, גברים נשים וטף! נסים בקנה מידה כזה כל העם צריך להכיר במסורת ברורה ומונצחת, ולא רק העם, אלא גם כל העמים הסובבים אותנו! וזה ממש לא המצב, כך שאין סיכוי לבדות תורה שכזאת!"

האם ניתן לבדות נסים בקנה מידה שכל העם עד לו, ועוד לדרוש מהעם לחוג חגי זיכרון מעשיים כדי לזכור את המאורעות שלא קרו? ואם כן, כיצד לא מצאנו כדבר הזה בעוד עשרות ואלפי תרבויות נוספות, ואפילו לא בעוד אחת?

"אבל יאמינו לנו" אמר נמרוד "כי ככה נכתוב בתורה שהמצאתי... בתורה נכתוב במפורש על כל העם כולו שחזה בנסים, בעשרת המכות, בקריעת ים סוף, וזו רק ההתחלה. נערב עוד המון עמים שמסביבנו בהמשך. לא רק את המצרים, גם את העמים של כנען, הפריזים, היבוסים, את המדיינים, את עמלק, יריחו... נכתוב במפורש כיצד לאחר ארבעים שנה במדבר נכנסנו לארץ המובטחת והבסנו את העמים היושבים בה באמצעות האלוקים לבדו, כשאנחנו מתי מספר".

לא נס אחד או שניים כי אם עשרות נסים בטווח של עשרות שנים, בהיסטוריה שכל העם צריך ונדרש להיות עד לה, לזכור אותה בעזרת מצוות מעשיות, ולהעביר את המאורעות לבנים ולבני בנים בתורה שכל איש מישראל מחוייב ללמוד בה. היסטוריה נסית שמערכת מלחמה נסית בעמים, מסעות מדבריים בהשגחה אלוקית יומית וכיבושים עצומים בכח השם לבדו.

"אבל נמרוד!" צעק שאלתיאל "אנחנו עכשיו בארץ. איך אפשר להגיד לאנשים שכבשנו את הארץ אם אנחנו בסך הכל קבוצת נוודים משום מקום שחיים כאן בין עמים רבים?! הרי איש לא יאמין לנו. הם יצטרכו להתכחש לעיניים שלהם כדי להאמין לנו!"

"יאמינו!" פסק נמרוד "חכה, חכה. נאמר שריסקנו את חומות יריחו לאבק בתקיעת שופר ושניצחנו עם שלם כשהשמש עומדת באמצע השמיים!"

"אתה איבדת את דעתך!" קם שאלתיאל מן האבן עליה ישב "זה מוכרח להיות ההסבר לכל דברי ההבל ההזויים שאתה מוציא מפִיך. העם היהודי ברגע זה מוקף בפריזים, יבוסים, מדיינים, עמלקים ומה לא... ואתה רוצה לספר להם כיצד הבסנו את העמים שמסביבנו? אתה רוצה לזייף מלחמות שלא היו ולספר על כיבושים בכח השם לעיני כל העם?!"

"כן!" אמר נמרוד "והנצחונות אפילו לא יהיו של העם היהודי. כי כמו שאמרתי, העם היהודי הוא חלש ומסכן. נכתוב במפורש כיצד האלוקים נתן לעם היהודי להביס את כל העמים שמסביב. נאמר שאלוקים נתן לעם היהודי להביס את העמלקים רק כשמשה הרים את ידיו, ונספר כיצד העם היהודי היה מפסיד כאשר ידי משה היו מורדות..."

"בכך אתה לוקח לעם היהודי את כל הגאווה!" הצטעק שאלתיאל "אתה מערב כאן עמים שלמים, תרבויות שלמות שכולנו מכירים, ומפברק סיפורים בלתי אפשריים עליהם. אתה מספר לנו סיפורים על נסים שכל העם היה אמור לחזות בהם, ועוד מוסיף שלא בכוחנו הבסנו בדמיוננו את כל העמים העצומים, כי אם האל לבדו הוציאנו ממצרים והביס את כל העמים בשבילנו..."

"בדיוק" אמר נמרוד מרוצה "אתה רואה, למדת מהר". שאלתיאל לא נראה מרוצה מן המחמאה.

"והתורה גם לא תגמר כאן" הוסיף נמרוד "כי נמשיך אותה עם ספרים נוספים שיהיו מקובלים על כל העם. עם שופטים, נביאים ומלכים. ולאורך כל התקופות תיראה ההשגחה הנסית וכל העם יהיה עד לכך!"

"אתה מדבר כאן על שקר שלא נגמר!" אמר נמרוד "זה בלתי אפשרי. אתה לא מבקש שקר היסטורי חד-פעמי על היסטוריה שאיש מעולם לא שמע עליה, אלא גם דורש מהעם להמשיך לשקר בכל דור ודור ולהמציא עוד ועוד סיפורי שקרים היסטוריים על השגחה נסית שפוקדת את כל העם?!"

"ועוד איך" אמר נמרוד בהארה של נביא "יש לי חזון להמשך מפואר של העם היהודי. עוד ימציאו סיפורים כיצד כל העם ניצל מידי מלכים אכזריים בצירופי נסים, בהשגחה עליונה צרופה".

התנגדות נחרצת וראשונה במינה לאלילות הכלל-עולמית...

"אתה איבדת את דעתך לגמרי!" אמר שאלתיאל "זה החום, אני יודע את זה".
"תשמע, תשמע!" הפציר בו נמרוד "כי זו רק ההתחלה. כי לא נאכיל את העם רק סיפורים.
גם נבקש מהם לקיים מצוות כדי לזכור את כל הסיפורים. דבר ראשון, חובה להאמין
שהאלוקים הוא אחד ויחיד בשונה מכל אמונה אחרת בעולם, התורה היהודית תתנגד לכל
סוג של אלילות!"

"בראשית ברא אלוקים את השמים וארץ הארץ".
תורת ישראל היא התורה הראשונה בעולם המספרת על אל אחד ויחיד שברא ושולט
ביקום כולו, וזאת כבר לפני שלושת אלפים שנה, בעולם שהיה כולו עובד אלילים!
בשונה מכל תורה אחרת, תורת ישראל התנגדה לאלילות הכלל-עולמית, דורשת מכל
יהודי ויהודיה להאמין באל אחד ויחיד, ועוד מוסיפה לטעון באופן שלא מצוי בשום מקום
אחר בהיסטוריה האנושית - שהאל נגלה במעמד רם ונשגב לעיני כל העם כולו. שתי
הדתות הגדולות ביותר בעולם (הנצרות והאיסלאם) חיקו את האמונה באל אחד מתורת
היהודים וביקשו לעקור את המצוות המעשיות מן התורה, אך אף אחת מהדתות הללו
לא התיימרה לספר על מעמד אלוקי בו כל העם היה נוכח כדי לקבל את "התורה
החדשה".

היכן ימצא האיש השפוי אשר יהיה מוכן לקרוא לזה צירוף מקרים?

"אבל נמרוד" הזדעק שאלתיאל "כולם מאמינים באלים רבים. אין סיכוי לגרום לעם שלם
להאמין באלוקים אחד ויחיד. אנחנו רואים המון כוחות בעולם. את אל הים, את אל השמש,
את אל הירח. איך אפשר להגיד שהכל זה אל אחד ויחיד! אף אחד לא יסכים להאמין בזה!"
"אבל יאמינו!" קבע נמרוד "ונאמר שזו מצווה בסיסית בתורה, שיהרג ואל יעבור עליה אדם!"
"יהרג ואל יעבור?" התפלא שאלתיאל "מי יסכים לכזה דבר?"
"כולם יסכימו," צחק נמרוד "כי ככה נכתוב בתורה. כולם חייבים להאמין באל אחד ויחיד,
בניגוד לכל אמונה אחרת בעולם! ואנחנו גם צריכים להתנגד לאלילות בכל מחיר!"
"להתנגד לאלילות?!" התפלא שאלתיאל "הרי כל העולם מלא באלילות. אי אפשר להתנגד
לכל העולם! הרי אלילות זה כל מה שאנחנו מכירים! אף פעם לא שמענו על אל אחד ששולט
בכל!"

מצוות מעשיות עבור כל העם כולו...

"זה לא משנה", אמר נמרוד "כי ככה נכתוב בתורה. נאמר להם שהאלוקים האחד ויחיד לא רוצה רק שיאמינו בו, הוא גם רוצה שנקיים מאות מצוות מעשיות עבורו וכדי לזכור את יציאת מצרים. בוא נגיד למשל להניח קוביות על הראש ורצועות על הידיים מידי בוקר..."

כתב החת"ם סופר זצ"ל: "נראה לי כשגעון מי שיאמר שבאחד מהדורות קם אחד והמציא להניח תפילין, ויצא בקרן אחד על מצחו והטעה העולם לומר זהו "טוטפות" האמור בפסוק, הלא ירגמוהו העם ויאמרו זה לא שמענו ולא ראינו מאבותינו מיום עמדנו על הר סיני ועמנו משה רבינו ע"ה ואחריו יהושע בן נון וזקנים ונביאים, מי ימלא בלבנו לחדש דבר, וכן בענין סוכה וד' מינים וכל מעשה קרבנות, מי יכול לשנות הדבר הנהוג בכל יום ויום לפני זקנים ונביאים אם לא כך ראינו בעינינו ממש רבינו ע"ה ותלמידיו עד היום הזה!.." (חלק יורה דעה סימן שנ"ו).

מי האיש השפוי אשר יסכים להלחם בשכל ישר כל כך?

...יהיה צריך גם לשים פתילות בבגדים בעלי ארבע כנפות, אסור לגעת באשה כשהיא נדה יותר משבוע,"

"אבל זה בחדרי חדרים, נמרוד" קטע שאלתיאל את דברי חברו "למה שמישהו ישמור נידה אם הוא לא מאמין לך?"

"אבל יאמינו, שאלתיאל, יאמינו" ענה נמרוד בביטחון "אנשים מאמינים בכל דבר. נוסף עוד המון מצוות מעשיות. יש בשרים שמותר ואסור לאכול, אסור ללבוש שעטנז, צריך גם לשבות כל סוף שבוע, כי ככה אלוקים אמר, יהיה אסור אפילו להעביר אש במחנה ביום השבת!"

"אבל נמרוד" הצטעק שאלתיאל "זה טירוף ממש, אתה לא יכול לדרוש מכל העם לשבות כל יום שביעי. וגם אם ישבות, אתה לא יכול לאסור עליו להדליק אש או להעביר את העבדים והבהמות!"

"אבל כך נכתוב בתורה" אמר נמרוד, מרוצה מעצמו.

"אבל איש לא יהיה מוכן לשמור את השבת!" צעק שאלתיאל.

"יהיה כתוב במפורש שהמחלל שבת דינו מיתה!" אמר נמרוד.

"מוות על חילול שבת?!" התפלא שאלתיאל "אנחנו מדברים פה על עם שלם. כל העם חייב להאמין בזה כדי לשמור את השבת ולאכופ את השבת, אחרת העם ימרוד!"

"נמצא אנשים חזקים שיכריחו את העם לשמור שבת," ניסה נמרוד את מזלו.

"אתה איבדת את דעתך," אמר שאלתיאל במבט של פליאה "מדובר פה בעם שלם! לא בשבט עבדים. הם יסקלו אותנו לפני שנציב עליהם אפילו שומר אחד... וגם אם איכשהו תצליח למצוא עשרות אלפי אנשים שיסכימו לכפות את העם לעשות משהו, כיצד אתה חושב שעשרות אלפי האנשים יהיו מוכנים בעצמם לשמור את השבת?! מילא תגיד שהמנהיגים לא חייבים בשמירת השבת..."

"לא!" צעק נמרוד "כל יהודי ויהודיה יהיו חייבים בשמירת השבת, ללא יוצא מן הכלל. העשירים והעניים, החזקים והחלשים. אפילו המלך בכבודו ובעצמו יהיה חייב בסקילה אם הוא יחלל שבת!"

"אבל" ניסה שאלתיאל לומר.

"בלי אבל" היסה אותו נמרוד.

"נוסיף גם מצוות ממש קשות עבור האנשים הפשוטים," אמר נמרוד "בוא נאמר לעם שכל תינוק שנולד, צריך לחתוך את עורלתו כבר ביום השמיני להיוולדו!"
"מה, נמרוד, השתגעת!" צעק שאלתיאל "תינוקות ימותו כל שני וחמישי אם נעשה את זה. לא קיימת תורה אחת בעולם כולו שמבקשת כזאת בקשה מהמון העם! אין שום סיכוי שכל ההורים יסיכמו לעשות כזה דבר לילדים שלהם!"

"זאת בריתי אשר תשמרו ביני וביניכם, ובין זרעך, אחר־כך: הימול לכם כל זכר. ונמלתם את בשר עורלתכם, והיה לאות ברית ביני וביניכם. ובן שמונת ימים יימול לכם כל זכר לדורותיכם!" (בראשית יז).

עד ימינו אנו, גם היהודים הרחוקים ביותר מיהדות אבותם שומרים לקיים ברית מילה בילדיהם.

"למה לא יעשו?" היתמם נמרוד "למה, אין אנשים שמקריבים את הילדים שלהם עבור אלילים שונים?"

"נכון" הסכים שאלתיאל בצורה יבשה "אבל שכחת שהאלילות לא דורשת מכל אבא להקריב את הילד שלו! כל אלילות מציעה לעשות דברים כאלה בגדר זכות. אז נכון שיש כמה משוגעים לדבר... אבל אתה לא יכול לדרוש מעם שלם לקיים מצוות מעשיות. הם יחסלו אותנו כבר ברגע שנדרוש מהם את זה!"

"אבל נכתוב בתורה..." אמר נמרוד.

"נכתוב שמיכתוב" התריס שאלתיאל "אתה לא יכול לדרוש מהעם לקיים מצוות מעשיות ודי. אתה יכול להציע להם לקיים מצוות מעשיות. אתה יכול לצוות על נזירים מהעם לקיים מצוות מעשיות. אבל אתה לא יכול לבקש מכל העם לקיים מצוות מעשיות. דבר כזה לא קיים בהיסטוריה! ולא ימצא עם שיסכים לקבל כאלו מצוות שבדו אנשים".

"אני לא מבין מה הבעיה שלך..." דיבר נמרוד כאילו לעצמו.

"אתה לא מבין מה הבעיה שלי?!" התרגז שאלתיאל "אני לא מבין מה הבעיה שלך! למה בכלל לבקש מהעם להניח תפילין או לשים ציציות בבגדים? למה בכלל לאסור על בני אדם לאכול בשרים, לחתוך בעורלת הילד כבר בגיל שמונה ימים (!), לא לערבב בשר בחלב או לא ללבוש שעטנז? בשביל מה כל זה? זה בכלל לא מצוות שאיזה מנהיג אנושי צריך בהם כדי לשלוט בהמונים. זה רק מפריע ומקשה לקבל את התורה!"

"זה בשביל האלוקים" ענה נמרוד "המצוות מקרבות את היהודי לאלוקים. בכך שהיהודי מקיים את המצוות הוא מגלה נאמנות לאלוקים ומוכיח את אהבתו אליו".
"אבל אתה המצאת את התורה!" צעק שאלתיאל "אתה מדבר כאילו העם באמת קיבל תורה בסיני ולא אכפת מה עושה כל יהודי ויהודיה. אבל אלוקים לא באמת ביקש מאיתנו לקיים את כל המצוות האלה. אתה כתבת את זה! אז בשביל מה לך לומר לעם לקיים כאלו דברים?! אתה דורש מצוות שרק מקשות על העם לקבל את התורה. אתה לא מאפשר למנהיגים לשלוט בעמי הארץ מלמעלה, אתה מבקש מכל יהודי ויהודיה להתחייב לתורה! גם מהמנהיגים!"

נמרוד ניסה לומר תשובה מוכרת.

"ואתה גם לא נותן להמון העם אפשרות לחיות בלי התורה!" המשיך שאלתיאל "אתה דורש לקיים את התורה, וזאת כדי לזכור מעמד הר-סיני שאיש לא נכח בו? לא זאת בלבד שאתה דורש מכל אדם ואדם מישראל להאמין בהיסטוריה שהוא ואבא שלו היו צריכים לראות בעיניים, אתה גם דורש ממנו לקיים מצוות, ולא סתם מצוות, אתה מבקש מצוות קשות! ולמעלה מכך, מצוות שאתה בעצמך לא יכול להסביר! בוא תסביר לי למה להניח טוטפות, ציצית, לשמור שעטנז, נדה, שבת... מה קרה לך? אתה לא נותן לתורה שלך אפילו סיכוי קלוש להתקבל על ההמונים! אפילו הטפשים והעלובים ביותר לא יסכימו לקבל את התורה עם כל מה שהיא דורשת מהם!"

"אבל יקבלו," אמר נמרוד בביטחון "כי כך נכתוב בתורה. אנשים טפשים, הם מאמינים בכל דבר בימים הקדומים שלנו".

"אתה מדבר כאן על עם שלם!" צעק שאלתיאל והתחיל לומר מילים בלתי ברורות, כאילו הביאו חבריו לסף השפיות "ציאת מצרים, תפילין, ציצית, מצוות מעשיות, ארבעים שנה במדבר. אהאא!" הוא צעק, נותן לכל רגשותיו לפרוץ החוצה.

חגי זיכרון מעשיים למדי...

"מספיק עם הפסימיות" אמר נמרוד וצחק למראה התנהגות חבריו "אתה תראה שיאמינו. אנשים מאמינים בכל. נאמר לעם ששבוע שלם בשנה יישן ויאכל בסוכה, זה יזכיר להם את הארבעים שנה במדבר!"

"לאכול ולשון בסוכה?!" הזדעק שאלתיאל "מי ירצה לזכור כזה דבר! הרי יבחנו את הדברים שלנו בזכוכית מגדלת, נמרוד!"

"אל תדאג, אלי" אמר נמרוד "יאמינו, יאמינו. רק בגלל שאתה ספקן, גם נוסף שכל העם צריך לאכול לחם יבש וצמוק שלא החמיץ, נקרא לו מצה, שבוע ימים, כדי לזכור את החיפזון שבו יצאנו ממצרים!"

"אבל נמרוד!" ניסה שאלתיאל לומר, אבל נמרוד הפסיק אותו "לא רוצה לשמוע עוד מילה אחת. תקשיב להמשך".

הבטחות גורליות למדי...

"חכה", אמר נמרוד "אנחנו עוד נסיף עוד המון מצוות מעשיות וגם נהפוך את זה למשהו ממוסד" אמר נמרוד "צריך לבנות בית מקדש ולהעלות כל שנה שלוש פעמים לרגל, כל הזכרים כולם, ולהפקיר את הנשים והילדים בבית"
"אבל ארץ ישראל מוקפת אויבים, נמרוד!" צעק שאלתיאל "אתה חורץ על כולנו גזר דין מוות!"
"זה בסדר" ענה נמרוד "נאמר שאלוקים מבטיח שאויבים לא יפגעו בנו בזמן הזה,"

"שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את-פני ה' אלוֹקֶיךָ במקום אשר יבחר - בחג המצות ובחג השבועות, ובחג הסוכות, ולא יראה את פני ה' ריקם (דברים פרק טז).
"שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה' אלקי ישראל" (שמות לד)

"אבל אתה ממציא את זה!" צעק שאלתיאל "אויבים כן יפגעו בנו בזמן הזה!"
"אתה מתחיל להרגיז אותי עם הבררנות הזאת שלך" אמר נמרוד "עכשיו רק בגלל שהרגזת אותי, אני אוסיף לתורה שגם אסור גם לעבוד את האדמה כל שנה שביעית..."
"אבל.. ניסה שאלתיאל לומר. "זה בסדר" אמר נמרוד רגוע "לא נגוע ברעב, נאמר שהאלוקים גם הבטיח שהתבואה תהיה פי-שלוש גדולה יותר עוד בשנה השישית".
שאלתיאל כבר התייאש.

"וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמור, דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם, כי תבואו אל הארץ אשר אני נותן לכם ושבתה הארץ, שבת לה'. שש שנים תזרע שדך, ושש שנים תזמור כרמך, ואספת את תבואתה.

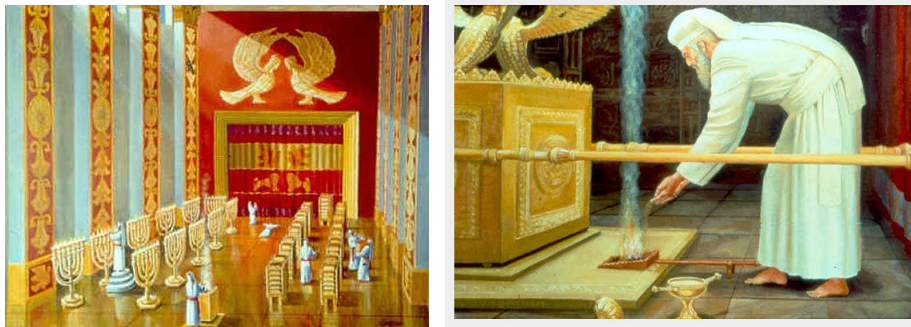
ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ - שבת לה': שדך לא תזרע, וכרמך לא תזמור. את ספיח קצירך לא תקצור, ואת עינבי נזיריך לא תבצור: שנת שבתון יהיה לארץ" (ויקרא כה).

מנהיגים מוגבלים למדי...

נמרוד המשיך - "טוב, אז כמו שאמרתי. נהפוך את זה למשהו ממוסד. יצטרכו להיות כהנים במקדש, הם יהיו המנהיגים ועליהם יהיו מוטלות יותר מצוות מכולם! הם יצטרכו לעבוד מאוד קשה במקדש בעבודת הקורבנות, וכל טעות קטנה יכולה לגרור מוות!"
"אבל הם המנהיגים!" צעק שאלתיאל "המנהיגים צריכים להיות מחוייבים בפחות מצוות, כדי לשלוט על ההמון!"

"לא הכהנים של ישראל" צחק נמרוד "הם יחוייבו בהמון מצוות מעשיות, החל מעבודת הקורבנות והמקדש..."

יהיה אסור להם להתחתן עם גרושה או אלמנה...
"אבל אם בחירת לבו היא גרושה או אלמנה," צעק שאלתיאל "איך אתה מגביל אותם ככה? הם המנהיגים, הם יכולים להתחתן עם מי שהם רוצים!"
"אלו המצוות שהמצאתי" צחק נמרוד "נוסיף עוד המון כאלה. יהיה אסור להם לעבור מעל קבר של מת בשום פנים ואופן, אפילו לעבור ליד בית קברות תהיה בעיה עבורם!"
"ומה כשקרובי משפחה שלהם ימותו," הזדעק שאלתיאל "הכהנים לא יוכלו אפילו לבקר את קבר האבא או האמא!"
"אבל לא תהיה להם ברירה," אמר נמרוד "כי ככה אני אכתוב בתורה. אני אפילו אוסיף שאין להם נחלה בישראל בכלל. הומלסים כולם! אהא!"
"מה זה?!?" התפלא שאלתיאל "מי ירצה להיות כהן?"

"הכהנים יהיו מסורים לעבודת השם", אמר נמרוד בחיך "נתפוס איזו קבוצה של אנשים, כנראה המנהיגים, ונאמר להם שהם הכהנים, שהם יצאו ממשפחת אהרון הכהן הראשון, אחי משה".

"אבל איש לא שמע על משה!" צעק שאלתיאל "ובטח שלא אהרון".
"אחרי שאני יספר ישמעו", ענה נמרוד "גם על משה, גם על אהרון. נגיד שהכהנים יצאו ממשפחת אהרון הכהן. ועכשיו הם מחוייבים לעבוד במקדש..."

"אבל הכהנים יגוועו ברעב!" צעק אלי.
"זה בסדר", צחק נמרוד "כל איש מישראל יהיה חייב לתת לבית המקדש מרשית הצאן, מן השדה. הכהנים יעבדו קשה בעבודת הקורבנות אבל לא יגוועו ברעב".

"למה שיתנו מראשית הצאן או השדה לבית המקדש?!" צעק שאלתיאל "כל העם יתמרד. אף אחד לא יתן לבית המקדש אגורה. אני אומר לך שהכהנים יגוועו ברעב!"
"הם יתנו", אמר נמרוד "כי ככה נכתוב בתורה".

"אף אחד לא יתייחס לתורה הזאת, אף אחד לא יתייחס לכאלו ציווים", צעק שאלתיאל " אף אחד לא ראה כאלה דברים, וגם אם ראו, ספק שיקיימו כל כך הרבה מצוות מעשיות בגלל זה! הם ישרפו אותנו עם ההמצאות שלנו לפני שנצליח בכלל לפתוח את הפה".
"הם יקשיבו" ענה נמרוד "והם יקבלו כל מילה".

תורה של עם אחד...

"נמרוד", אמר שאלתיאל "רק שאלה אחת קטנה?"
"מה?" שאל נמרוד.

"אתה מבין שאנחנו עם מאוד-מאוד קטן", אמר שאלתיאל "אני חושב שכדאי להשליט את הדת בחרב על עמים אחרים, אתה יודע, בשביל ליצור עוד מאמינים... ככה שתהיה לדת החדשה שלנו ריבוי טבעי, שלא תכחד"

"בשום אופן לא!" אמר נמרוד "אנחנו לא נקבל גויים לדת שלנו. נאמר שהדת היהודית מיועדת רק לעם היהודי. לגויים יהיה שבע מצוות בני נח משלהם. אפילו כשהם ירצו להתגייר, נקשה עליהם כדי שלא יתגירו!"

"מה?!" התפלא שאלתיאל "הרי אתה גוזר בכך מוות על הדת שלך! כל הדתות משליטות את האמונה שלהם בחרב על עמים אחרים. אם לא נשליט את האמונה, איך היא תתפשט בכל העולם? איך נצבור כח ועוצמה?"

"לא כח ולא עוצמה" אמר נמרוד "הדת היהודית תהיה מיועדת רק ליהודים".

"אבל הדת תעלם בדרך הזו" אמר שאלתיאל "פחות ופחות יהודים יקיימו אותה, המון יהודים יתבוללו, עד שהיא תעלם מהמפה לחלוטין!"

"לא!" אמר נמרוד "כי נכתוב בתורה שאלוקים הבטיח שהעם היהודי והתורה לא יכחדו לעולם".

"אבל זו נבואה שאתה המצאת!" צעק אלי.

"זה לא משנה כל עוד העם מאמין בזה" אמר נמרוד, מתעלם מהקושי העצום.

נבואות לדורות...

"אנחנו נספר עוד הרבה נבואות לדורות" חיפש נמרוד משהו בראשו "למשל נאמר שאם העם לא יקיים את המצוות הם יפוזרו בכל העולם, שכל העולם ישנא אותם, אבל האלוקים לא יכחיד אותם בשום אופן".

"אי אפשר להבטיח דבר כזה" אמר שאלתיאל "זה היפך השכל. תרבויות ענקיות מופיעות ונעלמות מהמפה כל הזמן. קל וחומר שאנחנו כזאת אומה קטנה ומסכנה, איך אפשר להבטיח כאלו דברים... עדיף שנמציא דת יותר זמנית, אתה לא חושב?"

"אבל נבטיח!" אמר נמרוד "גם נאמר להם שבגלות הם יהיו העם השנוא ביותר, הנרדף ביותר, ועם זאת הוא ישרוד לעולם".

"אם הוא נרדף, איך הוא ישרוד?" התפלא שאלתיאל.

"כי ככה כתבתי!" התרגז נמרוד "נכתוב עוד המון נבואות כאלו, כמו גם על חורבן בית המקדש. גם נכתוב שהתורה לעולם לא תשכח מישראל!"

"לא תשכח מישראל?!" צעק שאלתיאל "אבל הם לא שמעו עליה מעולם, אז היא כבר נשכחה!"

"זה בסדר, הם לא כל כך חכמים" צחק נמרוד "הם לא יתייחסו לנבואות שלא מתגשמות".

"לא יתייחסו?!" אמר שאלתיאל, ונאנח.

"כן, כן, נסיף עוד המון נבואות כאלה" אמר נמרוד "נאמר גם שכשהיהודים יהיו בגלות, הארץ תשמור להם אמונים ואיש לא יוכל להפריח את השממה. אבל היהודים יתקבצו מכל העולם באחרית הימים ויחזרו לארץ ויצליחו לכבוש אותה ולהפריח את השממה!"

"מה?!" שאל שאלתיאל "מאיפה המצאת את זה?"

"לא משנה", אמר נמרוד "כל תורה צריכה נבואות..."

"אבל נבואות שמתגשמות!" צעק שאלתיאל "אנשים יזלזלו בתורה שעומדת על קרן הצבי!"

"ככה נכתוב וככה יאמינו" ענה נמרוד.

תורה ללמדנים...

"ובנוסף לכך" הוסיף נמרוד, "גם כולם יהיו חייבים ללמוד את התורה! כל ילד וכל גבר יצטרך לדעת את כל התורה כולה!"

"אבל העם לא ירצה ללמוד!" אמר שאלתיאל "וחוץ מזה גם אסור לתת לעם ללמוד, כי אם הם ילמדו, הם יכפרו בתורה, כי הם יחכימו. צריך לשמור אותם בורים ועמי הארצות!"
"לא!" אמר נמרוד "כל איש מישראל יהיה חייב לדעת את התורה, להגות בה יומם ולילה. נכתוב במפורש - והגית בו יומם ולילה. ונוסיף גם שצריך ללמוד את התורה בלכתך בדרך בשכבך ובקומך".

"צריך לאהוב את השם בכל הלב, בכל הכסף, ואפילו יותר מהחיים עצמם!"
"אתה משוגע!" אמר שאלתיאל "אתה הורס את התורה שאתה בונה במו ידך!"
"לא", אמר נמרוד "כל אחד יהיה חייב ללמוד את התורה, וגם ללמד את התורה לבנים שלו. יגיעו ימים וכל ילד בן שלוש כבר יתחיל ללמוד תורה!"
"זה אבוד!" צעק שאלתיאל "זה בלתי אפשרי!"

מוסר על-טבעי...

"הכל אפשרי" אמר נמרוד "אפשרי גם אפשרי לגרום למיליוני איש להאמין שהם ראו דברים שהם לא ראו. כי אנשים מאמינים בכל" שאלתיאל אפילו לא ניסה להתווכח.
"גם נמציא המון חוקי מוסר בתורה," אמר נמרוד "חוקים ששום תורה אחרת לא מבקשת אותם".
"זה נשמע טוב" אמר שאלתיאל במאור פנים רגעי "אילו חוקים למשל?"

"שאסור לרצוח, אסור לגנוב" אמר נמרוד. "נשמע טוב" אמר שאלתיאל, קורן מאושר.
"כן, כן," אמר נמרוד "נוסיף עוד חוקים כאלה ודינים קשים על העוברים עליהם. למשל העובר על אשת איש יהיה חייב מיתה, כך גם משכב זכור, או בין בני משפחה. עריות יהיו אסורים בכל חומרת האיסור. נאסור בארץ ישראל פרוצות, קדשות... יהיה אסור לבוא על אשה נדה"
"היי, היי!" צעק שאלתיאל כשפניו מתקדרים "לא לרצוח ולא לגנוב, זה עוד מובן, אבל דינים על עריות, על נדה? הרי כל האלילות נגועה בזה וכולנו עוסקים באלילות רק בגלל זה! זה מה שמציעות כל הדתות כדי שיאמינו בהם, זה הקלף המנצח. אתה לוקח את הדבר המושך ביותר ואוסר אותו? אתה אוסר משכב זכור, עריות בין בני משפחה, קדשות, נדה, מה נשאר כאן? אף אחד לא יסכים לקבל תורה שכזאת!"
"אבל יקבלו, כי ככה נכתוב" אמר נמרוד "וחכה, יום אחד עוד כל העולם יקבל את חוקי המוסר שלנו. נכתוב המון חוקי מוסר כאלה. גם בדיני עבודה, נאמר שהפוצע את עבדו חייב לשחררו!"

"לשחרר את העבד?! צעק שאלתיאל "השתגעת? הרי עבדים זה רכוש, אפשר לעשות בהם מה שאנחנו רוצים. אפשר לפצוע אותם ולהכות אותם, והם חייבים לעבוד בפרך בשבילנו!"

"לא בתורה שלנו", אמר נמרוד "בתורה שלנו יהיו דינים ברורים על עבדים. יהיה אסור לפגוע בהם, ועבדים מישראל - צריך אפילו לכבד במיטה ואוכל משל האדון! נכתוב במפורש שאפילו על איבוד שן העבד יצא לחופשי. נדרוש מן הציבור - "לא תסגיר עבד אל אדונו". וההורג את העבד יהיה חייב במוות - "נקום ינקם".

לפני פחות ממאתיים שנה שיעבדו בארצות הברית עשרות אלפי אפריקאים בעבודות פרך, פגעו בהם, ביזו אותם, הרגו בהם, והרבה יותר מזה. הציור הימני מתוך "אוהל הדוד תום".

"מה? מה? מה?" הזדעק שאלתיאל "אתה באמת חושב שמישהו יסכים לקבל תורה רחמנית עד כדי כך? השגעת לגמרי? אתה נכנס פה כבר לכיס שלנו. חוץ מזה, ממתי צריך לתת יחס לעבדים. עבדים ונשים לא צריכים לזכות לכולם!"

"אבל הם יזכו" אמר נמרוד "הגבר יהיה חייב לדאוג לאשתו לאוכל, כסות ועוד. ויהיו גם הרבה נביאות בהיסטוריה היהודית שנמציא, הרבה יותר מכל תורה אחרת בעולם. אפילו אחות משה, נקרא לה מרים, נגיד שהיתה נביאה, ואפילו נכתוב שכל העם כולו שבת בשבילה כשהיא חלתה בצרעת. נוסיף עוד המון נביאות בהמשך, נשים שהצילו את כל העם כולו! למעשה, נאמר שהנשים אפילו לא השתתפו בחטא העגל! רק הגברים!"

"נשים שהצילו את כל העם? נשים צדקניות?!" צחק שאלתיאל "אתה חושב שמישהו יסכים לקבל כזה דבר? אשה היא סמרטוט בכל הדתות וככה היא צריכה להישאר! הגבר הוא הנעלה, ואם אנחנו רוצים שהעם יקבל את התורה צריך לפנות לגברים שבעם!"

"לא בדת היהודית" אמר נמרוד "בתורה שלנו יהיה לנשים תפקידים חשובים מאוד. כל הנשים של האבות יהיו נשים חשובות, צדקניות, שכל העולם עומד על כתפיהן. שרה, רחל, לאה, רבקה, מרים, נמציא המון נשים צדקניות ששינו את ההיסטוריה של העם היהודי!"

"אתה משוגע!" צעק שאלתיאל "שכחת באיזה עולם אנחנו חיים?"

"לא שכחתי", אמר נמרוד "אבל ככה נכתוב בתורה, והעם יהיה חייב לקבל את הכל ולהאמין בכל, גם נגד כל הנורמות שהוא מכיר, כי ככה נכתוב בתורה... כל אדם יהיה חייב לכבד את אשתו ולדאוג למחסורה, יהיה אסור לנצל את הגר בארץ כמו שנכתוב - "וכי יגור אתכם גר בארצכם, לא תונו אתו. כאזרח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם, ואהבת לו כמוך", יהיה אסור להלוות בריבית, יהיה צריך להתחשב בלזוים המסכנים, יהיה אסור לצער בעלי חיים, יהיו חייבים לתת מכל שדה חלקה לעניים..."

"עצור, אני לא יכול לשמוע יותר!" אמר שאלתיאל "יש גבול! אנחנו לא פרייארים! אף אחד לא יתן מהשדה שלו לעניים, גם לא פירור! ועוד להתחשב בלוויים? לא לעסוק בריבית? מה עשית לנו? אנשים יסקלו אותנו חמישים פעם לפני שאפילו ישמעו על התורה הזאת!"

"אבל ככה נכתוב בתורה" אמר נמרוד "ואנשים יאמינו, כי נגיד להם שאלוקים הוציא אותם ממצרים ונתן להם תורה בסיני ועכשיו הם כולם חייבים להיות רחמנים וצדיקים. נכתוב במפורש - לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ירך מאחריך האביון. כי פתח תפתח את ירך לו והעבט תעביטנו די מחסרו. ככה נכתוב וככה אנשים יקבלו את התורה."

"אבל למה לעזור לעניים?" שאל שאלתיאל "אין להם שום מעמד בעם, עדיף שיגוועו ברעב. זה לא משרת את התורה, זה רק מקשה על האנשים לקבל אותה."

"אבל ככה נכתוב!" כעס נמרוד "וככה יאמינו, גם נגד כל הגיון אפשרי! יהיו חייבים להתחשב בלווה, בעניים, יהיה אסור לקחת ריבית, תהיה חובה לעזור ליתומים ואלמנות. נכתוב במפורש - כל אלמנה ויתום לא תענון"

"אף אחד לא יקבל תורה כזאת" אמר שאלתיאל "כל אחד דואג לאינטרסים של עצמו. אתה מבקש יותר מידי."

"התורה דורשת" אמר נמרוד בחיוך "ואם כתוב, חייבים לעשות, לא? כל אדם יהיה חייב במצוות הללו. "ואהבת לרעך כמוך" נכתוב בתורה. נוסיף גם מצוות של לשון הרע, לא לדבר רכיל בעמך, יהיה אסור ליטור למי שפגע בך, יהיה אסור לנקום, יהיה אסור לחמוד ולקנא..."

"אתה מטורף!" אמר שאלתיאל "לא קיימת עוד דת אחת בעולם שדורשת כל כך הרבה דרישות מהאיש הפשוט! הפכת אותנו לפרייארים מדרגה ראשונה! אין סיכוי שמישהו יקבל דת כזאת ויסכים להאמין בה!"

"ככה יהיה כתוב, ולכן יאמינו" אמר נמרוד, וצחק. "חכה, חכה", הוסיף נמרוד "בעתיד עוד תראה דתות שינסו לחקות אותנו".

ביצוע המשימה...

"אתה יודע מה?" אמר שאלתיאל "איבדתי את כל הרכוש שהיה לי במצרים וכבר הוצאת אותי מדעת. אז אני מוכן לנסות".

"טוב מאוד!" אמר נמרוד קורן מאושר "עכשיו נצטרך ללכת לספר את הסיפורים האלה לכולם".

"בסדר" אמר שאלתיאל בגלגול עיניים "אני מיד אלך לעדכן את אשתי, הילדים, ההורים, האחים, הדודה, הסבא והסבתא, השכנים וכל המשפחה שלי בכנען בדבר היציאה ממצרים והמצוות החדשות שקיבלנו על עצמנו".

"מצויין", אמר נמרוד "ביזבזנו זמן יקר בדיבור. בוא נלך עכשיו לארץ כנען". שאלתיאל נאנח והרים את תרמילו, מצטרף לעוד מסע ארוך עם חבירו הגבוה והמתיש.

השניים החלו לצעוד בחולות קדימה אל עבר ארץ כנען הרחוקה. הימים הארוכים חלפו כדקות, עד שכפות רגליהם נכנסו סוף כל סוף אל תוך תחומה של ארץ כנען. בארץ הם הלכו עוד כמה ימים, שחלפו כשניות ממש, עד אשר מצאו הם את קבוצת הנוודים היהודים הראשונה בירושלים.

"שלום!" צעק נמרוד לקראתם מרחוק והחל לנאום בקול "אנחנו קבוצת נוודים מארץ מצרים. הגענו אליכם, העם היהודי הפרימיטיבי והעלוב, כדי לספר לכם שלמעשה כולנו הגענו ממצרים. כל היהודים כולם! היינו משועבדים במצרים במשך מאות שנים ביד המצרים, העבידו אותנו בפרך וטבחו בתינוקות שלנו".

היהודים התקהלו כדי לשמוע מה יש לנמרוד לומר. שאלתיאל רעד כולו - "עומדים לסקול אותנו, אני יודע את זה, עומדים להרוג את כולנו בגלל נמרוד הזה" הוא חשב לעצמו.

"אבל יצאנו משעבוד לחירות", אמר נמרוד בלהט "האלוקים האחד והיחיד, השולט בכל גרמי השמיים והארץ הוציא אותנו מארץ מצרים והעניש את המצרים במכות גדולות, הוא הפך את כל הים לדם, הוא הוריד אש וברד יחד מן השמיים, והוא הרג כל בכור בארץ מצרים. הוא

שיחרר את כל העם היהודי ממצרים, יותר משלשה מיליון איש! הוא קרע את ים סוף והעביר אותנו בתוך הים כדי להטביע את המצרים!"

כמה אנשים בקהל החלו לצחוק. שאלתיאל חש בדמיונו את החרב החדה מונחת על צווארו. "אלוקים החליט לתת לנו תורה בהר-סיני", המשיך נמרוד "לעיני כולנו האלוקים נגלה על ההר, וכל ההר רעד ועשן, אבל חטאנו להשם שהוציא אותנו ממצרים ובנינו עגל זהב בתחתית ההר והשתחווינו לו! אלוקים העניש את העם היהודי ושלח אותנו ארבעים שנה לשוטט במדבר! אבל הוא שמר עלינו כל הזמן הזה, הוריד לנו אוכל מן השמיים, נתן לנו לבוש שלא מתכלה ומים מתוך סלע במדבר".

יותר ויותר יהודים נאספו כדי לבחון את הנואם ודבריו. שאלתיאל חש יותר ויותר לחוץ. "אלוקים לקח אותנו לאחר מכן לארץ כנען", אמר נמרוד "והוא כבש עבורנו את הארץ בניסים גלויים. כך הבסנו את העמלקים, הפריזים, היבוסים, הגרגשים, ואפילו שברנו את חומות יריחו. אבל משה, נביא ושליח השם, לא זכה להכנס לארץ מכיוון שהוא לא פעל כשורה וחטא להשם. וזו התורה" - צעק נמרוד אווז בספר שכתב - "בה כתובה כל ההיסטוריה שאמרת, כולל השושלות שלכם וכל סדר המאורעות והתאריכים. נו, אז מה אתם אומרים?"

נמרוד חיכה למחאות כפיים, אך שאלתיאל דווקא ציפה לידיים המוטחות בפניהם. חצי דקה של דומייה שררה במחנה. עד שלפתע האנשים סביב נמרוד עשו קולות משונים, כיאה לפרימיטיבים יהודים מן העת העתיקה. "לו, לו, לו, לו, לו" זימר לעצמו אחד, והשני החל לקרקר.

"תורה, בטח", אמר אחד, שנראה כמנהיג השבט "אני רוצה, מה אני צריך לעשות, רק תגיד לי מה אני צריך לעשות?"

"כן, מה לעשות, מה לעשות?" צעקו כולם כקופים אחריו "ללכת ערומים?" צעק אחד "לקפוץ במקום עשרים פעמים?" אמר שני. "אני רוצה לשחק תופסת" אמר אחד מן הסוף. שאלתיאל לא האמין למשמע אוזניו.

"התורה מחייבת אותנו במאות מצוות מעשיות!" אמר נמרוד בחיך שבע רצון "קודם כל מוטל על כל אחד ואחד מאיתנו לחוג חגים כדי לזכור את המאורעות. עלינו לאכול ולישון בסוכת עץ במשך שבעה ימים כדי לזכור את ארבעים השנה שצעדנו במדבר, במשך שבוע יהיה אסור לנו לגעת בלחם ולאכול רק מצות כדי לזכור את החיפזון שבו יצאנו ממצרים. יהיה עלינו לבנות בית מקדש, והכהנים שבינינו יהיו חייבים בהמון מצוות מעשיות. יהיה אסור להם להתחתן עם גרושה, לא תהיה להם נחלה בישראל, ויהיה אסור להם להתקרב למת..."

האנשים הרעישו, כיאה לשבט פרימיטיבי. אך שאלתיאל הרגיש בנח, כי הוא כבר הבחין בקולות התרועה השמחות.

"כל אחד מאיתנו יהיה חייב להניח תפילין", הסביר נמרוד "טוטפות על הראש ורצועות עור על הידיים. כל אדם ללא יוצא מן הכלל יהיה חייב לשבות כל יום שביעי, לא להדליק אש ולא לעשות כל מלאכה, לא הוא, לא משפחתו, לא העבדים, לא השפחות וגם לא הבהמות. המחלל שבת יהיה חייב מיתה. נהיה חייבים גם לחתוך עורלת כל תינוק עוד בגיל שמונה ימים! יהיה מוטל עלינו להעלות לרגל שלוש פעמים בשנה, כל גבר מישראל, ללא יוצא מן הכלל. יהיה אסור לנו לקצור את התבואה בשנה השביעית. אך אל דאגה! אלוקים מבטיח בתורה, כי בשנה השישית התבואה תספיק לשלוש שנים, והאוייבים לא יפלו לארץ בזמן שהותנו בירושלים!"

האנשים הריעו וצעקו, ושאלתיאל נותר המום. חלק מהאנשים חגו במעגלים, אחרים קפצו, ורובם צעקו הברות בלתי מובנות.

"כל אחד יהיה חייב ללמוד את התורה", הוסיף נמרוד "יהיה עליכם לעסוק בתורה בלכתך בדרך בשכבך ובקומך! התורה גם דורשת, אסור לרצוח או לגנוב, חובה לכבד את ההורים, לעזור לעניים, יתומים ואלמנות..."

"הו", חשב לעצמו שאלתיאל "הנה זה מגיע.

"מוטל על כל בעל ממון לעשר כספו לעניים" המשיך נמרוד "אלוקים גם דורש כי עלינו להיות קדושים. אסור לנו לתור אחרי העיניים או הלב לדבר זימה, אסור לגעת או להתקרב לאשה נדה במשך כל ימי נדתה. כל המשכבים כולם אסורים חוץ מנישואין בין גבר לאשה על פי דת משה וישראל. יהיה אסור לנשים להיות פרוצות. אלוקים שונא זימה. הבא על אשת איש חייב

מיתה. אסור לרכל או לדבר לשון הרע, אסור לחמוד ולקנא אפילו בלב פנימה. אסור לנטור או לנקום. עלינו לאהוב כל אדם כפי שאנו אוהבים את עצמנו. עבד גוי יהיה רק מי שבחר להיות עבד לישראלי, והפוגע בעבד, אפילו בשן, יהיה חייב לשחררו. ההורג את העבד יהיה חייב מיתה. ואם זה עבד ישראלי חייב האדון אף להוסיף לתת לו לאכול בשולחנו ולשון במיטה נוחה כשלו. כל אדם יהיה חייב כסות, עונה ואוכל לאשתו. כל הנשים היהודיות בתורה היו צדקניות עצומות עליהן כל כלל ישראל נשען. אסור לשכוח זאת".

האנשים המשיכו להריע, לצעוק ולהסתובב כפרימיטיבים יהודיים מן העת העתיקה, להפתעת שאלתיאל.

נמרוד הבין כי חשוב שמלך יפרסם את התורה. "אני מחפש את המנהיג", אמר נמרוד אחר רגע של מחשבה "הוא יהיה מלך ישראל. הוא יהיה חייב בכל המצוות הכתובות בתורה. אמנם כתוב שאסור לו להרבות כסף וזהב, אבל הוא יזכה לפרסם את התורה וחוקיה על כל העם".

"הוא שם! המנהיג שם!" צעק אחד. והאנשים החלו לרקוד בהמוניהם, משתובבים להם כמו ילדים.

המנהיג ישב רחוק מהקהל הפרימיטיבי המוזר, ולבש בגדי שרד. נמרוד ניגש אליו. "מה שימך?" שאל.

"אני יאשיהו המלך!" אמר האיש בגאווה "כמו שיש אלכסנדר מוקדון. אני יאשיהו!"

"יופי" חייך נמרוד למלך הקדמון "רציתי לספר לך, כבודו, שמצאנו את התורה!"

"איזו תורה?" שאל המלך במבט סקרני.

"את תורת היהודים!" אמר נמרוד וחזר על נאומו בדבר היציאה ממצרים, מעמד הר-סיני ואינספור המצוות המעשיות שהעם צריך לקבל על עצמו.

"איזה יופי!" צעק המלך יאשיהו "מצאנו את התורה! מצאנו את התורה!"

הוא רץ אל הקהל, שמח ומחייך "אני המלך יאשיהו", אמר "ומצאתי את התורה! את תורת משה! אנחנו נחגוג עכשיו את הפסח. נעלה קורבן בבית המקדש, כל יהודי יהיה חייב בכך. צריך להשמיד כל פירור לחם. אוכלים רק מצות עכשיו".

וכל העם חייך וצהל "יאשיהו מצא את התורה! יאשיהו מצא את התורה!" צעקו כולם.

"כתוב פה שצריך להניח תפילין!" קרא יאשיהו מן התורה "גם כתוב שאסור לשכוח את מעמד הר-סיני וצריך להעביר את הדברים לבנים. יש פה גם עוד המון מצוות וחוקים שצריך לקיים. כל העם יהיה חייב בהם עכשיו. חגים, מועדים, מצוות, לימוד, תרומות. הכל כאן!"

השמחה היתה רבה. חלק מהאנשים התפרעו וגם כמה החלו לריב ולהכות, כיאה לשבט נוודים פרימיטיבי. אך רובם בעיקר שמחו וצהלו. העם שמח לקבל את התורה החדשה מסיני. נמרוד ושאלתיאל התרחקו מעט מההמון המריע.

העם הפרימיטיבי ביותר בעולם...

"נו, מה דעתך?" שאל נמרוד את חברו הספקן.
"אני פשוט לא מאמין למראה עיני, ענה שאלתיאל "כל התיאורים שלך על העם הפרימיטיבי והקדמון קורמים כאן עור וגידים לנגד עיני. ואני עדיין לא מאמין למראה עיני! זה כאילו כל האנשים האלה איבדו את שפיותם לגמרי!" צעק שאלתיאל פתאום "זה הזוי יותר מסיפורי האגדות המופרכים ביותר! הזוי כמו לראות עולם שמתגבש מעצמו מתוך פיצוץ או קוף שמתפתח בטעות לאדם...!"
"תחסוך את הדרמה, חייך נמרוד "ותתחיל להאמין למראה עיניך, כי זו רק ההתחלה. עכשיו אתה תראה איך יתחילו לקיים את המצוות וללמוד את התורה בהמונים, להאמין באל אחד, במעמד הר-סיני המוני ובקריעת ים סוף, להניח תפילין, ללכת עם ציציות, לשמור שבת, להעלות לבית המקדש שלוש פעמים בשנה... הו, אני לא יכול לחכות לראות את זה!"
שאלתיאל נאנח - "צריך לראות את זה בעיניים כדי להאמין שדבר כזה יכול לקרות במציאות שלנו, ועם כל זאת, אני עדיין לא מצליח להאמין שזה באמת קורה..."

שאלתיאל הביט בעיניים חלולות בהמון הרוקד והצוהל בשכרות. פתאום חשב על משהו.
"רגע אחד!" פנה שאלתיאל לחברו "אם העמים הקדומים הם באמת כל כך טפשים, ומוכנים לקבל כל היסטוריה שימציאו להם וכל מצווה שיציעו להם, אז איך זה שלא מצאנו עוד עמים עם תורות כאלו בעולם?"

"כלומר, פירט שאלתיאל את שאלתו - "במצרים יש את החרטומים, אבל לא תמצא שם סיפורים על עם שלם הרואה את האלים או מקבל מצוות על ידם. כך זה גם בכל העמים כולם. בשום תרבות אנחנו לא מוצאים עדות היסטורית לנסים בקנה מידה המוני שכל העם שותף להם. אנו תמיד מוצאים איזה מכשף אחד או דמגוג עושה קסמים שמספר איך אלוקים נגלה אליו במערה. בשום מקום לא מסופר על תורה שניתנה בפני מיליוני איש, מהאלוקים הישר אל בני האדם במעמד רם ונשגב. אני בטוח שכל דת בעולם היתה רוצה לספר כיצד האלים נגלו להמון. אבל זה נראה בלתי אפשרי."

נמרוד התחבט בשאלה דקה ארוכה, אך לא נראה כי מצא פתרון הולם.
"אני לא מצליח להבין את זה" המשיך שאלתיאל לפרט "לא מצאנו אפילו עוד תורה אחת עם היסטוריה על נסים שכל העם עד להם, ועוד המערבת עמים אחרים! תורה המדקדקת לפרטי פרטים בעבודות המשכן והקורבנות, בסדר התאריכים והששולות..."
"ושלא נדבר על חוקי מוסר מנותקים לחלוטין מהווי החברה החומרנית, הוסיף שאלתיאל "בדרישות כל כך רבות גם מהאנשים הפשוטים ביותר, ודרישות רבות וקשות עוד יותר למנהיגים. תפילין, שמירת שבת, נדה, שעטנז, שמיטה, עלייה לרגל. למה אנחנו לא מוצאים עוד דתות הדורשות מהעם כל כך הרבה מצוות? למה אנחנו לא מוצאים עוד דתות המספרות על היסטוריה נסית בקנה מידה לאומי? אמרת שאנחנו בתקופה קדומה ופרימיטיבית, אנחנו יודעים שישנן אלפי דתות ותרבויות בעולם, אז איך זה שאין אפילו עוד נביא שקר אחד שהצליח להחדיר תורה מעשית והיסטוריה נסית להמונים?"
"נקודה מעניינת", אמר נמרוד "באמת חשבת על זה, ואני מגיע למסקנה אחת בלבד."

"מה?" הסתקן שאלתיאל.
"שכנראה העם היהודי פרימיטיבי יותר מעמים אחרים" הוא ענה.
"פרימיטיבי?" התפלא שאלתיאל "ואני תמיד חשבתי שהעם היהודי הוא עם חכם יותר מעמים אחרים, ביקורתי יותר, וקשה העורף החזק ביותר בקבלת האמת!"
"מסתבר שלא", אמר נמרוד "אתה רואה שעמים אחרים אינם טפשים מספיק כדי להאמין בהיסטוריה מפוברקת על נסים בקנה מידה המוני, בתורה שניתנה במעמד רם ונשגב בפני כל העם, או יסכימו לקבל מצוות מעשיות ולחוג חגי זיכרון מעשיים לשם כך. אבל העם היהודי הוא שונה מעמים אחרים, חייך נמרוד חיוך שטני "היהודים הם לא שפויים, רק הם פרימיטיביים מספיק כדי להאמין ללא יוצא מן הכלל בשקר היסטורי חובק ארצות. כל היהודים כולם, גברים נשים וטף, הסכימו לקבל מאות מצוות מעשיות ומסורת על היסטוריה מפוברקת

של מאות שנים. חסר ליהודים בורג. בגלל זה אתה לא מוצא אפילו עוד תרבות אחת בעולם עם תורה דומה. כי באמת לא ניתן להמציא תורה שכזו להמונים".
"אבל יש גבול!" התרגז שאלתיאל "שום עם בעולם לא יכול להסכים לקבל מאות מצוות מעשיות, נסים בקנה מידה המוני, היסטוריה לפרטי פרטים, זה פשוט לא יכול לקרות! אפילו באפריקה לא תמצא אנשים שיסכימו לקבל היסטוריה מפוברקת בקנה מידה כזה, אפילו האפריקאים הפרימיטיביים ביותר לא יכלו להמציא היסטוריה נסית או להשליט מאות מצוות מעשיות על ההמון, כי איש לא היה מוכן לקיים מצוות ולהעביר מסורת עליה הוא לא שמע. בלתי אפשרי שעם שלם יסכים לקבל תורה היסטורית מפוברקת ומאות מצוות מעשיות וחגי זיכרון למאורעות שלא היו".

"התורה מיועדת לטפשים", אמר נמרוד "וכך הם היהודים".
"איך אתה יכול להגיד את זה?" התפלל שאלתיאל "הרי התורה שלך דורשת גם מהיהודי הפשוט ביותר ללמוד את התורה! אז התורה לא יכולה להיות מיועדת לטפשים ועמי הארצות!"
"אבל אתה רואה כיצד העם ברגע זה קיבל מאיתנו את התורה", אמר נמרוד באדישות, מצביע על הקהל הרועש "זו לא הוכחה מספיקה?"
"ואני עדיין לא מאמין למראה עיני", אמר שאלתיאל "אני מנסה לגייס את כל כח המחשבה שלי כדי להבין את זה, אבל אני פשוט לא מצליח. זה נראה כמו מתיחה אחת גדולה!"
"אבל זה המצב" אמר נמרוד וחיך בסיפוק.
אולי שאלתיאל ניסה לומר משהו, אך בדיוק אז, שמעו השניים צעדים כבדים מאחוריהם...

האמת יוצאת לאור...

השניים הסיטו מבטם לאחור. אז גילו גבר ענק לבוש לבן מכף רגל ועד ראש, בעל פנים מאיימות ועיניים חודרות המביטות בהם בזעם. אם הוא לא היה נראה כל כך קשוח, אולי היו חושבים אותו למלאך.
"האם אתם גרמתם לכל זה?" שאל האיש הענק את השניים.
"כן!" ענה נמרוד בגאווה "בזה הרגע בדינו תורה מסיני, יציאת מצרים, ומאות מצוות מעשיות להמונים. את התורה מסרנו ליאשיהו המלך בפני כל העם. כך מצא יאשיהו את התורה!"
"יש לי הרגשה לא טובה בקשר לזה" - חשב לעצמו שאלתיאל.
"טפשים!" צעק לפתע הענק הלבן בקול שהבהיל אפילו את נמרוד "אתם יודעים לאיזה בלאגן גרמתם?!"

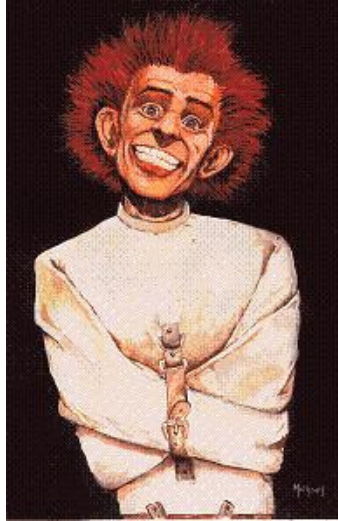
באותו הרגע צצו משום-מקום כבדרך פלא עשרות אנשים גברתיים, לבנים כולם. הם תפסו את הנוודים ככח בידיהם, קשרו אותם והיכו בהם. הנוודים ניסו להתנגד, אך האנשים בלבן גברו עליהם. מספרם היה רב יותר, ואפילו את המלך הם הצליחו לכלוא.

לאחר זמן קצר שרר במקום שקט כמעט מוחלט, ורק מרחוק נשמעו שיירות הנוודים ממלמלים וצועקים לעזרה. שאלתיאל ונמרוד נקשרו היטב במקומם.

לאחר מספר דקות רץ למקום עוד איש בלבן, אך בשונה מהאחרים - הוא היה זקן מאוד ובעל פנים סמכותיות. "הם השניים אשר גרמו לכל המהומה?" הוא שאל.
"כן" ענה הלבן הענק "הם החליטו לספר לכולם על התורה החדשה מסיני, הנה הספר ממנו קראו להמונים".
"אבל זו התורה!" התפלל האיש הזקן. שאלתיאל התפלל אפילו יותר.
"בסדר", אמר האיש הזקן "המצב ברור. הדרם את שניהם וכלא אותם בנפרד, רחוק מהאחרים".

הכל החל להטשטש לנגד עיניהם של שאלתיאל ונמרוד, מהרגע בו חש כל אחד מהם בעקיצה חדה בזרועו. הסלעים המדבריים הפכו אט-אט לכיסאות, השמש הקופחת - לתקרה עטורה במנורות פלורוסנט, והחול הרב - לשטיח ישן בבית החולים הפסיכיאטרי בו היו מטופלים.

"אני אומר לך שאלתיאל", אמר נמרוד לחבירו, כשהוא חש כיצד הוא מאבד את צלילות דעתו הבלתי שפויה "אילו היינו חיים לפני שלושת אלפים שנה ומשחררים מהמטורפים האלה בלבן, כבר מזמן היינו יכולים להמציא היסטוריה חדשה לעם ישראל, תורה מסיני, יציאת מצרים, שושלות, חגים ומאות מצוות מעשיות!". שאלתיאל כבר נרדם.

"אני אומר לך, המציאו את התורה! מיליוני איש הסכימו לקבל מאות מצוות מעשיות כדי לזכור מאורעות שלא היו! הם כולם שיקרו לבנים שלהם! עם שלם! הם המציאו את מעמד הר-סיני והיסטוריה מדוקדקת לפרטי פרטים! הם כולם היו קדמונים מטורפים!" - הסביר נמרוד מאוחר יותר

קשורים ומסוממים הונחו שאלתיאל ונמרוד בחדר המרופד. הפסיכיאטר יצא עם האח החוצה. "איזה בלאגן הם עשו!" נאנח האח הגדול בלבן "הם הקהילו את כל המשוגעים של בית החולים כדי להמציא עבורם את התורה מחדש. הם השתמשו אפילו באיזיק המשוגע, שפעם חושב שהוא אלכסנדר מוקדון, פעם נפוליאון והפעם, לא תנחש - יאשיהו המלך! היינו צריכים את כל הצוות של בית החולים כדי לעצור את ההתפרעות שיצרו שני המשוגעים האלה, שאלתיאל ונמרוד".
"אבל אני חושב שלנמוך יש עוד איזה סיכוי" אמר האח אחר רגע של מחשבה.
"אתה צודק חלקית" אמר הפסיכיאטר "שאלתיאל זה עשוי להתאושש באיזה שלב. אך נדמה לי כי ידידו משפיע עליו מאוד לרעה ואף מדרדר את מצבו".
השניים יצאו מן החדר המרופד, בו השאירו את נמרוד, את שאלתיאל הניחו בחדר נפרד.
"אני לא מבין מה הם חשבו לעצמם?" ניסה הפסיכיאטר הזקן ליישב את הדברים בראשו "להמציא את התורה? הרי זה טירוף מוחלט!"
"כן, הם באמת ובתמים חשבו להמציא את התורה!" אמר האח בלבן וצחק.
"מבקרי המקרא האלה..." נאנח הפסיכיאטר ועיקם את פיו "מתי יתעוררו מכל הפנטזיות שלהם לעולם האמיתי?"
"השם יעזור, ענה עמיתו בלבן "השם יעזור..."

* * *

אין לי מושג כיצד אנשים שאינם בעלי הפרעה נפשית או שכלית כלשהי מסוגלים להעלות על דעתם תרחישים כל כך מטורפים. לאחר שבדקתי את הנושא לעומק, וניסיתי לברר כיצד אפשר להעלות על הדעת טענות כאלה, הגעתי למסקנה. הם לא חולים או בעלי הפרעה שכלית כלשהי. הם פשוט לא מכירים את התורה, או לא רוצים להכיר אותה. איש מאלה לא פתח מעולם את התורה וקרא בה כדי להגיע למסקנות בדבר אמיתותה בעצמו.

מבקרי מקרא פתחו את המקרא כדי לקרוע אותו לגזרים ולייחס אותו לאנשים שונים, הם מעולם לא פתחו את המקרא כדי לבדוק אם המסופר בו אמיתי או שלא. בני נוער אפילו לא קראו בתורה מרצונם החופשי. הם זוכרים כמה קטעים מבראשית מבית הספר, או את הלימודים שהם כל כך שנאו בתנ"ך מהתיכון.

הכפירה נובעת מרגש, אך מבוססת על בורות.

לאחר קריאת החומר של מסלפי המקרא, הגעתי למסקנה שמבקרי מקרא רציניים אינם קיימים. כולם משתמשים בדמיונות שונים ובפרשנות אישית כדי לפרש את התורה. הם ממציאים אנשים שלא היו ומפצלים את התורה לפי דעתם האישית. "זה קטע שכתב איש מיהודה", "זה קטע שכתבו כהנים" וכו'. הכל על פי הרגשת הלב ודעתם האישית.

העם היהודי תמיד היה רחוק מלהיות פרימיטיבי או קל דעת. התורה עצמה מוכיחה זאת.

1) מצוות בתורה, כגון כתיבת התפילין והמזוזה והקריאה בתורה וכו' מלמדים אותנו כי היתה "אפשרות" בעם לכל המעוניין, ללמוד קרוא וכתוב כדי לעסוק בכתיבת מזוזה או ספר תורה ולכן היה ניתן להשכיל ולמצוא את האמת בנקל.

2) בכל עם, וגם העממי ביותר, יש אחוזים לא קטנים של אנשים היודעים קרוא וכתוב (ואפילו בשביל מסחר בין מדינות) וברור כי לא היה ניתן להשתיק את אותם אנשים משכילים בעם (שגם להם היה מעמד) ולא זו בלבד, אלא שהיו יכולים לספר למשפחותיהם העממיות ולעם מה בדיוק כתוב באותה תורה.

3) לא היה ניתן להסתיר מעמי הארץ את הכתוב בתורה מכיוון שהם חייבים במצוות מעשיות (וקצרה כאן היריעה מלהכיל). מה שמלמד כי העם ידע מהו מקור המצוות - מעמד הר סיני - והיתה לו ההשגה בתורה ובמצוותיה.

4) אנו רואים בתורה עצמה שהעם לא היה פתי וכלל לא היה קל לשכנעו. עם שלם מאמין בישו אודות לכמה מעשי כישוף שעשה, ואילו כאן, בני ישראל חזו בעשרת מצוות מצרים עד שאפילו חרטומי מצרים הודו "כי יד אלוקים היא!" ועם ישראל מעז למרוד בהשם ולבנות את עגל הזהב, חרפה שכזאת, שכל עם היה מעלים מן ההיסטוריה שלו, מוכיחה כי העם היהודי חווה את האמת על בשרו עד שקיבל אותה ולא היה פתי או עממי כלל ועיקר.

5) התורה מחייבת את האב להעביר את המצוות לבניו ("שמע ישראל", "ולמדתם אותם") - מה שמלמד כי התורה לא היתה איזה ספר המונח במקדש וצובר אבק. התורה היתה מעשית והיה על כל יהודי לדעת את ההיסטוריה, כך שלא מדובר באיזה עם של אנשים עממיים חסרי ההיסטוריה הנותנים לכהנים לנהל את כל העניינים.

6) עצם העובדה שבן אדם לא יודע קרוא וכתוב לא הופך אותו מיד לפתי. גם התלמיד הגרוע ביותר מסוגל ללכת לרבו או למנהיגים ולשאול "מהי ההיסטוריה היהודית?", "מדוע מוטל עלי להניח תפילין או לקבוע מזוזה בדלת", או "לשבת בסוכה שבוע ימים" - ובכך כל העם היה מסוגל בכל דור לכפור שכלית, במידה ושקר כה עצום היה נעשה מתחת לאפו.

7) אנו רואים שלאורך כל הדורות העם היהודי היה הראשון ללמד את כל תלמידיו קרוא וכתוב! מגיל שלוש! וגם ההיסטוריונים הכופרים הגדולים ביותר לא יהיו מסוגלים לטעון שילדים יהודיים לא ידעו קרוא וכתוב לפני אלפיים שנה (תקופת התלמוד) בה היה מוטל על כל יהודי המצוות המעשיות והקהילות היו בונות מבנים מיוחדים "למלמדים בחיידר".

8) תורה שבעל פה מוכיחה שהעם היהודי לא רק שלא היה עממי, אלא שהיה מעל ומעבר לממצע של היודעים קרוא וכתוב. מי יותר גדול במידותיו? מי שיודע קרוא וכתוב מספר, או מי שיודע עשרות טקסטים תורניים בעל פה?

9) אם העם באמת לא היה מודע לכל מה שכתוב בתורה, אז מדוע להרבות בפרטי פרטים את גודל התיבה של נח, את סדר הדורות והשבטים וכהנה וכהנה? הרי בזמנו היה קל בהרבה לאמת את הפרטים הכתובים בספר, וכל יהודי אשר לא היה מוצא חן בהיסטוריה שלו, היה מסוגל ללכת ולאמת את הדברים!

10) עם פתי בדרך כלל מעדיף להאמין בהיסטוריה שתפאר ותרומם את שמו. אדם אשר יספרו לו על היסטוריה מפוארת מסוגל להשתיק את מצפונו ולהאמין בכך, אך מי שיספרו לו כי היה שייך לעם עבדים במצרים שמרד באלוקיו - יעדיף לאמת את ההיסטוריה הזאת! תארו לעצמכם יהודי אשר יבדוק ויספרו לו כי גם גדולי מנהיגיו חטאו חטאים - ולא זו בלבד, אלא שאבות אבותיו הגיעו מעשרת השבטים אשר עשו מה שעשו לאחיהם יוסף, ועוד שכל אבותיו היו עבדים במצרים, ועוד לומר שלא היו עם של לוחמים שנלחמו עבור חרותם אלא כי האל הציל אותם המסכנים, ועוד לומר כי העם העז לכפור בה' ובמשה עבדו אחר כל זאת. החרפה, הבושה! איזה עם, ולו העממי ביותר, היה מוכן להנציח מאורעות כאלו בספר? ההיפך הוא הנראה מכאן. התורה אינה ספר שנכתב בידי כמה אנשים עממיים מסביב למדורה, אלא תורה שנמסרה לעם של אנשים אינטלגנטיים וחושבים המוכנים להנציח את הטעויות ההיסטוריות שלהם בספר! אם כמה כוהנים במקדש היו כותבים את הספר, הם היו כותבים אותו אחרת כדי שיתאים לעם. ובכל אופן ברור לנו כי לא ניתן לגרום לעם שלם להעביר היסטוריה שלא עבר באמת.

11) אנו רואים כי התורה אינה מסתיימת וחסל, אלא ממשיכה הלאה. ספר יהושוע, שופטים וכו' - היסטוריה שכל יהודי בזמנו היה מעורה בה ויכול לבדוק אותה באמצעות שאלות פשוטות. מה שמראה כי היתה מסורה ברורה שכולם הכירו וידעו ממנה, וביחוד המורים - המנהיגים והנביאים.

* * *

האמונה שלי התחזקה עם הזמן, ככל שראיתי יותר ויותר אמונות ודתות בעולם, וראיתי כמה הן פרימיטיביות ובלתי הגיוניות לעומת הדת היהודית השכלית והרציונאלית. היהדות תמיד היתה היחידה שהציעה מצע שכלי להתבסס עליו. כל הדתות והאמונות האחרות הציעו רק דמיונות והרבה רגש מזויף. זו העובדה שחזקה אותי ביהדות כמעט יותר מכל עובדה אחרת.

לא מצאתי דת או רעיון שאפילו יתקרב להגיון של היהדות, לשכל, ההיסטוריה, הגמרא, המוסר, והערכים. כל הדתות נראו כמו סאטירה גרועה ליהדות. לא מצאתי כמעט מקום להשוואה. כאילו היהדות עמדה על הסתברות של 80% להיות אמת בעולם ואילו הדתות והאמונות האחרות עמדו על הסתברות של 2% ופחות. זה היה מידי ברור עבורי, על מה אניח את הקלפים שלי, בבחירת הדרך בחיי.

(1) אילו מצאתי עוד תורה שמציעה בסיס שכלי כדי לקבלה, הגיון צרף, טענות וגם מסורה מבוססת, במקום מדיטציה, מקהלת נשים ועוגב כנסיות,

(2) אילו מצאתי עוד תורה עם מסורת על מעמד הר-סיני בה קיבלו את התורה כל העם כולו,

(3) אילו מצאתי עוד תורה עם סיפורי נסים כעשרת מכות מצרים, שרק בורא עולם מסוגל להם,

(4) אילו מצאתי עוד תורה בעולם עם סדר תאריכים, שושלות מפורטות לאורך תקופות ארוכות, והיסטוריה מתועדת מבריא העולם,

(5) אילו מצאתי עוד תורה עם דקדוק באבות האומה, תוך ציון חטאי המנהיגים ודקדוק בהם על קוצו של יוד - משה, אהרון, מרים, דוד, שלמה ועוד, וממשיך בצורה זו גם בהמשך

המסורת של העם בגמרא מתועדת (טעויות ונפילות של מורי האומה, רבי עקיבא חשב שבר-כוכבא הוא המשיח, רבי יהודה הנשיא שלא ריחם די על העגל ונענש, ועוד רבים אחרים, מסופרים בדקדוק),

(6) אילו מצאתי עוד תורה, אותה מוכן להעביר עם נגד כל הגיון אפשרי ולהודות כי הוא היה משועבד לעם אחר מאות שנים בארץ זרה, בזוי ומושפל, ולא זו בלבד שלא יכל להילחם בעם המשעבד, ושהיה צריך אל שיושיע אותו מהחזקים ממנו, אלא גם מרד באל שהושיע אותו וכמעט סקל את המושיע שלו במדבר, אילו מצאתי עוד עם שמוכן להשפיל את כבודו ולטעון להיסטוריה כזאת בתורתו, ועוד בתורה המצווה שכל אב יעביר את הדברים לבניו מידי שנה בסדר הפסח וילמדו את התורה,

(7) אילו מצאתי עוד תורה שכבר לפני יותר משלושת אלפים שנה התנגדה לאלילות וטענה לבורא אחד חובק יקום, רוחני ושאינו גשמי, נגד כל העמים בעולם כולו,

(8) אילו מצאתי עוד תורה שהצליחה להשריש בכל עולם כולו אמונה בבורא אחד ויחיד,

(9) אילו מצאתי עוד תורה בעולם, הדורשת מאנשיה מאות מצוות מעשיות, כברית מילה, כתפילין, כציצית, כלימוד תורה, שמיטה, וכו', ואנשיה ממשיכים לקיים את מצוותיה נגד כל הגיון אפשרי,

(10) אילו מצאתי עוד תורה שכהנייה צריכים להתאמץ לדקדק במצוותיה יותר מן העם השומר אותה, ועוד אסורים בדינים נוספים שאיש אינו אסור בהם מלבדם, בדיני טומאה גרושה ואלמנה, ועוד אין להם נחלה בישראל כלל,

(11) אילו מצאתי עוד תורה שכל כך הרבה מאמינים מתו על קידוש נותנה, לאורך אלפי שנים, כפי שמתו יהודים על קידוש השם בחירוף נפש, לאורך תקופות וגלויות, עבור מצוות התורה והאמונה בנותנה,

(12) אילו מצאתי עוד תורה בעולם, שכנגד כל הגיון אפשרי אינה מבקשת "ריבוי דתי", כפוי ושאינו כפוי, ואפילו אינה רוצה "לגייר" את העמים הגויים שסביבה, אלא מבקשת רק את אמונתו של עם אחד קטן,

(13) אילו מצאתי עוד תורה שאנשיה כולם הם עם של רחמנים בני רחמנים, אנשי חסד ואמת, תמימים ואוהבים, ועם זאת חכמים בני חכמים, וקשי עורף הקשים בקבלת האמת, ומדקדקים בה בכל מחיר,

(14) אילו מצאתי עוד תורה עם נבואות ברורות לאורך תקופות של אלפי שנים שהתגשמו כפרוטוקול,

(15) אילו מצאתי עוד תורה עם הבטחות בלתי אפשריות-פיזית בעליל, כמו שנת שמיטה בלי רעב, ועלייה לרגל בלי מלחמה, ואשה נחשדת בבן זכר,

(16) אילו מצאתי עוד תורה אותה מעבירים עם השנוא יותר מכל עם אחד, ולאורך זמן כה רב, נגד כל הגיון אפשרי, ועד כדי בקשות חוזרות ונשנות להשמדתו ההמונית בחוסר הצלחה.

(17) אילו מצאתי עוד תורה אותה מעביר עם מפוזר ונרדף, השורד משך אלפי שנים תחת חוד החרב נגד כל הגיון אפשרי, כאשר תרבויות ענק מופיעות ונעלמות מן המפה כליל,

(18) אילו מצאתי עוד תורה שאנשיה התפזרו בכל העולם ונרדפו, הם ותורתם, במשך אלפי שנים, ותורתם לא השתנתה במשך אלפי שנים, נגד כל הגיון אפשרי,

(19) אילו מצאתי עוד תורה אותה מעביר עם כל כך מפוזר ונרדף שמצליח לאחר אלפי שנות גלות, בדרך לא דרך לחזור לארצו ולכבוש אותה בתנאי מעברה, בעודו נלחם בעמים אדירים המבקשים להכחידו, ומביס אותם נגד כל הגיון אפשרי, כמנובא באותה תורה,

(20) אילו מצאתי עוד תורה אותה מעביר עם כל כך קטן שמצליח לתפוס כזה מעמד בעולם כאשר עיני כל העולם עדיין מופנות אליו, ורבים עוד רוצים בהיכחדו נגד כל הגיון אפשרי,

(21) אילו מצאתי עוד תורה מוסרית כל כך, שהצליחה להשפיע וליצור את כל כללי המוסר בעולם המודרני.

(22) אילו מצאתי עוד תורה שלא מנסה להשליט את דתה בחרב, ושרוב מנהיגיה לאורך הדורות לא היו אנשים רצחניים,

(23) אילו מצאתי עוד תורה שלא גוזרת גיהנום נצח על הגויים שסביבה, אלא טוענת לגן עדן וגיהנום לפי דרגתם, ועוד קוראת להם "חסידי אומות העולם" בהתאם,

(24) אילו מצאתי עוד תורה שהצליחה להשפיע על העולם יותר מתורת היהודים,

(25) אילו מצאתי עוד תורה שמתנגדים לה יותר מתורת היהודים, ששונאים אותה יותר, שמנסים לסתור אותה ולזלזל בה בכל דרך אפשרית, וזאת תוך הקדשת כל החיים בחקירתה, כפי שעושים אפיקורסים יהודים, ארכיאולוגים ומבקרי מקרא,

(26) אילו מצאתי עוד תורה שהצליחה לגרום למיליארדים לנסות לחקות אותה, תוך אמונה שאלוקים ביטל ממנה רק את המצוות המעשיות, כפי שחיקו מתורתנו הקדושה,

(27) אילו מצאתי עוד תורה שהצליחה ליצור גאונים פילוסופים אדירים, אנשי אמת שמעולם לא התפשרו על האמת גם בקוצו של יוד, ומאיך בעלי מוסר אלוהי ושיפלות מרשימה גם בתיאור טעויותיהם, בהתחכמות ומהלכים שכליים מבהילים בגאונותם - כשל חכמינו זכרונם לברכה, וזאת לאורך כל הדורות כולם,

(28) אילו מצאתי עוד תורה שהביאה לעולם הגות ענפה, גאונית עד כאב, ומדהימה ביופיה השכלתני והמרשים כתלמוד הבבלי,

אילו מצאתי תורה שמחזיקה אפילו כמה מן הסממנים הללו, הייתי מסתפק. פרט אחד או שניים בתורתם של איזה עם עוד יכול להיות צירוף מקרים, אפילו ארבע, אולי אפילו שש! (כאשר כמעט כל אחד צריך הסבר כשלעצמו), אבל כל הסממנים הללו, בתורה אחת, בעם אחד...

מי שמצליח להאמין שזה צירוף מקרים יכול גם להאמין באבולוציה טבעית היוצרת אדם מחיידק, או במיליוני גמדים המסובבים את העולם עם אופני-פדלים מתוך כדור הארץ החלול.

ככל שהתוודעתי יותר אל היהדות, התורה, ההגות התורנית, המוסר וביחוד הגמרא ופרשניה, ומאיך ככל שהכרתי יותר את הכפירה והדחיקת האמת של שונאי הדת, הבנתי שהיהדות אינה עומדת בצירוף מקרים של 80% או פחות, אלא על 100% ויותר. בסך הכל היה צריך לפקוח את העיניים. כיום אני נוהג לומר שכל אדם המסוגל להשתמש בהגיונו הישר כדי להבין שיש בורא לעולם גם מסוגל להשתמש בהגיונו הישר להבין שנתנה תורת אמת בעולם.

קרא עוד:

http://hydepark.hevre.co.il/topic.asp?topic_id=2124349

בברכה,
דניאל בלס.